

ספר בסדרת אידן

רכס אינדיאנו

סופרת רבי המכר של USA TODAY

דבני פרי

סופרת רבייהמכר של ה־USA TODAY

דבני פרי

רכס אינדיגו

מאנגלית: ג'ני להב אלעזרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
רכס אינדיגו

Devney Perry
INDIGO RIDGE

The Edens #1

Copyright © 2021. INDIGO RIDGE by Devney Perry
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני

עורכת: תמר לנדא

הגהות: שרון שלו

קריאה אחרונה: אילת שני

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7029-954 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לאליזבט נובר.

על כל הספרים שהיו.

ועל כל הספרים שיהיו.

פרולוג

"חושבת שתעופי, ציפור קטנה?"

קול, סיוט, נלחש ברוח.

הסלעים שבבסיס הצוק הקודר הזה זהרו באור כסוף, לוכדים את אור הירח. חשכה כה שחורה ואינסופית החלה להתפשט, שלשלאותיה על קרסוליי, ואני פסעתי צעד בודד אל הקצה.

לעוף זה כואב?

"בואי נגלה."

פרק ראשון

ווינסלו

”אני יכולה לקבל עוד אחד...”
המלצר לא טרח להאט כשחלף על פניי.
”משקה,” מלמלתי, נשמטת קדימה.

סבא אמר לי שזה הבר שבו מבלים המקומיים. הוא גם היה במרחק הליכה מביתי החדש, למקרה שאחליט לא לנהוג, אבל עכשיו גם אני תושבת מקומית. החל מהיום, אני גרה בקווינס, מונטנה.

סיפרתי את זה למלצר, כשביקשתי ממנו את רשימת היינות. הוא זקר גבה אחת לבנה ועבותה וכיווץ את עיניו, ומייד ויתרתי על החשק שלי לכוס קברנה, ובמקום זאת הזמנתי וודקה טוניק. נדרשה ממני כל טיפה של כוח רצון כדי לא לבקש גם פלח לימון.

קוביות הקרח בכוסי שקשקו, כשסובבתי את קשית הפלסטיק הוורודה. המלצר התעלם גם מהצליל הזה.

ברחוב הראשי היו שני ברים – מלכודות תיירים בתקופה הזו של השנה, לדברי סבא. התחרטתי עכשיו שלא בחרתי באחד מהם לחגיגת הלילה הראשון שלי בקווינס. בהתחשב ביחס שקיבלתי מהמלצר, שכנראה חשב שאני תיירת שהלכה לאיבוד, גם הוא התחרט על החלטתי.

’הבר של ווילי’ היה מיושן ומפוקפק, לא בדיוק מהמקומות שאני נוהגת לבלות בהם.

סביר להניח שבמרכז העיר המלצרים מתייחסים ללקוחות, והמחזירים רשומים בתפריט, ולא נמסרים להם בשלוש אצבעות של יד מקומטת אחת.

האיש נראה זקן, כנראה בגיל של הבניין החשוך והעלוב הזה. כמו ברוב הברים בעיירות קטנות במונטנה, שלטי בירה ואורות ניאון

עיטרו את הקירות. לאורך הקיר המחופה מראה, מול המקום בו ישבתי, ניצבו מדפים עמוסי בקבוקי אלכוהול. החדר היה עמוס שולחנות, וכל הכיסאות היו ריקים.

'הבר של ווילי' היה ממש נטוש כתשע בערב של יום ראשון.

המקומיים ודאי מכירים מקומות בילוי מוצלחים יותר.

הגבר היחידי שנכח במקום ישב בקצה הרחוק של הבר, על השרפרף האחרון בשורה. הוא נכנס כעשר דקות אחריי ובחר בכיסא הכי מרוחק ממני. הוא והברמן נראו כמו העתקים כמעט מדויקים זה של זה, עם אותו שיער לבן וזקן פרוע.

תאומים? הם נראו מבוגרים מספיק להיות מיסדיו של הבר. אולי אחד מהם אפילו היה ווילי בכבודו ובעצמו.

הברמן קלט שאני בוהה בו.

חייכתי ושקשקתי את קוביות הקרח בכוס שלי.

הוא כיווץ את שפתיו אבל הכין לי עוד משקה. וכמו עם הראשון,

הביא לי אותו בלי לומר מילה, מרים את אותן שלוש אצבעות.

הסתובבתי והושטתי יד לתיק, בחיפוש אחר חמישייה נוספת כי ברור שפתיחת חשבון פה אינה אפשרית. לפני שהספקתי להוציא את השטר מהארנק, קול עמוק ומחוספס עטף את החדר.

"הי, ווילי."

"גריפין." הנהן הברמן.

אז זה ווילי. והאיש יודע גם לדבר.

"הרגיל?" שאל ווילי.

"כן." הגבר בעל הקול המדהים, גריפין, שלף שרפרף שניצב

במרחק שני מושבים ממני.

כשגופו הגבוה והרחב שקע לתוך המושב, ריחו נישא לעברי. עוד ורוח ותבלינים מילאו את אפי, מגרשים את אוויר הבר המעופש. זה היה משכר ומפתה.

הוא היה מסוג הגברים שמסחררים נשים.

הצצה אחת בצדודיתו, והקוקטייל שלפניי הפך מיותר. במקומו,

בלעתי את הגבר הזה מכף רגל ועד ראש.

שרוולי הטישירט השחורה שלו נמתחו סביב שרירי זרועותיו

המשתרגים בשלמות עד כתפיו כשהשעיין את מרפקיו על הבר. שעררו החום סורק כנראה באצבעותיו והסתלסל על עורפו. אמות ידיו השזופות היו משובצות באותו שיער כהה, מתחתיו בלטו ורידים לאורך שריריו המחוטבים.

על אף שישבתי, יכולתי לקלוט שרגליו ארוכות וירכיו עבות כמו גזעי העצים ירוקי העד ביערות מחוץ לעיר. המכפלת הפרומה במכנסי הג'ינס הדהויים שלו התחככה במגפי הבוקרים השחורים שנעל. וכשזז במושבו, קלטתי נצנוץ אבזם חגורה בצבעי כסף וזהב על מתניו.

אם לא היה די בקולו, ריחו ולסתו המסותתת כדי לגרום לפי להתייבש, האבזם בהחלט עשה את העבודה.

אחד הסרטים האהובים על אימי היה רוחות של תשוקה. היא הרשתה לי לצפות בו בגיל שש-עשרה, ובכינו יחד. בכל פעם שהתגעגעתי אליה, ראיתי את הסרט. התקליטור כבר היה שרוט והסוגר שעל העטיפה שבור כי צפיתי בסרט הזה אין-ספור פעמים, רק מפני שהיה שלה.

היא תמיד התלהבה מבראד פיט בתור קאווי סקסי.

אם הייתה יכולה לראות את גריפין, הייתה מזילה ריר גם כן. אף שהיו חסרים לו הכובע והסוס, הבחור הזה היה התגשמות מושלמת של כל פנטזיית קאווי'ז אפשרית.

הרמתי את הכוס אל פי, לגמתי מהמשקה הקר והפסקתי לבהות בזר החתיך. הוודקה שרפה בגרוני והאלכוהול זרם ישר לראשי. ויילי הזקן הכיין קוקטיילים קטלניים.

בהיתי בלי בושה. זה היה גס רוח וגלוי לעין. ובכל זאת, כשהנחתי את הכוס, מבטי חזר מייד לגריפין.

עיניו הכחולות והחודרות המתינו.

נשימתי נעתקה.

ויילי הניח כוס מלאה בקרח ובנוזל קרמלי מול גריפין, ואז, בלי לסמן לו באצבעותיו לשלם, הלך משם.

גריפין לקח לגימה אחת מהמשקה שלו, כשהגרגרת שלו מתנועעת. תשומת ליבו הופנתה אליי שוב.

עוצמת מבטו הייתה משכרת כמו הקוקטייל שלי. הוא בהה ללא כל היסוס. הוא לטש עיניים בתשוקה גלויה. מבטו שוטט במורד הגופייה השחורה שלי ולעבר מכנסי הג'ינס הקרוועים שלבשתי הבוקר, לפני שעזבתי את המלון בכוזמן בו לנתי. ביליתי ארבע וחצי שעות בנהיגה לקווינסי כשקרון הובלות מחובר למכונית הדודג' דוראנגו שלי. כשהגעתי, מייד התחלתי לפרוק את חפציי, ולקחתי הפסקה רק כדי לפגוש את סבא לארוחת ערב. נראיתי מוזנחת אחרי יום שלם של סחיבת ארגזים. שערי היה אסוף בקוקו והאיפור מהבוקר כבר התפוגג כולו, ככל הנראה. ולמרות זאת, ההערכה הניכרת במבטו של גריפין שלחה גל תשוקה בתוכי.

"היי, פלטתי. אלגנטי, ווין."

עיניו נצנצו כמו שתי אבני ספיר מושלמות מאחורי ריסיו הארוכים והכהים. "היי."

"אני ווין." הושטתי את ידי מעל הרווח בינינו.

"גריפין." ברגע שידו המחוספסת והחמימה נגעה בשלי, עקצוצים שטפו את עורי כמו זיקוקים. צמרמורת התגלגלה במורד עמוד השרדה שלי.

אלוהים אדירים. היה בינינו מספיק חשמל כדי להפעיל את מכונת התקליטים שבפינה.

התמקדתי במשקה שלי, בולעת אותו, לא לוגמת. הקרח בתוכו לא עזר לצנן אותי. מתי הייתה הפעם האחרונה בה נמשכתי ככה לגבר? שנים. עברו שנים. וגם אז, זה היה כאין וכאפס לעומת חמש דקות לצידו של גריפין.

"מאיפה את?" הוא שאל. כמו ווילי, כנראה גם הוא הניח שאני

תיירת.

"כוזמן."

הוא הנהן. "למדתי בקולג' במדינת מונטנה."

"קדימה בובקאטס." הרמתי את כוס המשקה שלי.

גריפין החזיר לי את המחווה, ואז הצמיד את קצה הכוס לשפתו התחתונה והמלאה.

שוב בהיתי בו בלי בושה. אולי היו אלה עצמות הלחיים הזוויתיות

והייחודיות שלו. אולי היה זה אפו הישר והבליטה הקלה על גשר האף. או אולי עצם הגבה הכהה והנועזת שלו. הוא לא היה סתם גבר חתיך. גריפין היה מהמם ברמות קשות.

ואם הוא היה אצל 'ווילי'... אז הוא גם מקומי.

מקומי אומר שהוא מחוץ לתחום. לעזאזל.

הטבעתי את אכזבתי בלגימה נוספת של וודקה.

חריקת רגלי השרפרף נשמעה ברחבי החדר, כשהוא קם כדי להתיישב לצידו. זרועותיו חזרו להישען על הבר, המשקה ביניהן, בזמן שהוא רכן קדימה. הוא ישב קרוב כל כך, גופו גדול כל כך, חום גופו חודר את עורי.

"ווין. אני אוהב את השם הזה."

"תודה." השם המלא שלי הוא ווינסלו אבל רוב האנשים קראו לי

ווין או וויני.

ווילי חלף על פנינו, מצמצם את עיניו למראה המרווח הצר בין גריפין וביני. ואז הוא הצטרף אל הכפיל שלו.

"הם קרובי משפחה?" שאלתי, מנמיכה את קולי.

"ווילי המבוגר נמצא בצד שלנו של הבר. הבן שלו הוא זה שמערבב

את המשקאות."

"אבא ובן. הא. חשבתי שהם תאומים. לוויילי הזקן יש אותה אישיות

קורנת כמו של ווילי הצעיר?"

"יותר גרוע." גריפין גיחך. "בכל פעם שאני עובר בעיר, הוא נעשה

עצבני יותר."

רגע. זה אומר ש... "אתה לא גר בעיר?"

"לא." הוא הניד בראשו, מרים את המשקה שלו.

עשיתי אותו דבר, מחביאה את חיוכי מאחורי הכוס. אז הוא לא

מקומי. מה שאומר שפּלֶרְטוּטִים לא יכולים להזיק. **תבורך קווינסו.**

מאה שאלות אישיות התרוצצו במוחי אך ביטלתי את כולן.

סקיילר נהג לבקר אותי על כך שבתוך עשר דקות מפגישה עם מישהו

חדש, אני נכנסת למצב חקירה צולבת. אחת מהביקורות הרבות שהיו

לו. הוא השתמש במקצועו כמאמן אישי כתירוץ לפרט לי כל טעות

שעשיתי ביחסים בינינו. וגם בחיים האישיים שלי.

באותו הזמן, הוא בגד בי, אז אני כבר לא מקשיבה לסקיילר. ובכל זאת, לא התכוונתי להפציץ את הגבר הזה בשאלות. הוא לא גר פה, ואני אשמור את השאלות שלי לאלה שכן גרים פה: המקומיים. גריפין הסתכל אל הצד השני של החדר, אל שולחן השאפלבורד הריק. "רוצה לשחק משחק?"

"אממ... בטח? מעולם לא שיחקתי."

"זה קל." הוא החליק מהשרפרף שלו, נע באצילות שאין בדרך כלל לגברים בגודל שלו.

הלכתי בעקבותיו, עיניי דבוקות לתחת הכי מוצלח שראיתי מעודי. והוא לא גר פה. מקהלה דמיונית שהתנחלה בין קורות העץ המאובקות של הבר השמיעה קריאה קולקטיבית של יששש.

גריפין הלך לקצה אחד של השולחן ואילו אני הלכתי לקצה השני. "אוקיי, ווין. המפסיד קונה את סיבוב המשקאות הבא." מזל שיש עליי מזומן. "אוקיי."

גריפין העביר את עשר הדקות הבאות בהסברים על כללי המשחק, מדגים איך להחליק את הדיסקיות על המשטח המשוּיף לעבר הקווים המסומנים. ואז שיחקנו, משחק אחר משחק. אחרי סיבוב נוסף, שנינו הפסקנו לשתות, אבל איש מאיתנו לא הראה סימני תוודה.

ניצחתי בכמה משחקים. הפסדתי ברובם. וכשווילי הודיע לבסוף שהוא סוגר את המקום בשעה אחת, שנינו יצאנו החוצה למגרש החניה החשוך.

טנדר שחור ומאובק חנה לצד הדוראנגו שלי.
"זה היה כיף."

"זה היה." חייכתי אל גריפין, הלחיים שלי סמוקות. לא נהניתי לפלרטט ככה בגלוי עם גבר כבר... טוב, מעולם לא. האטתי את צעדיי כי המקום האחרון שרציתי ללכת אליו היה הביתה לבד. ככל הנראה, הוא חשב כמוני, מגפיו נעצרו על המדרכה. הוא התקרב אליי קצת.

ווינסלו קובינגטון לא עושה סטוצים. הייתי עסוקה מדי בבזבז שנים מחיי על הגבר הלא נכון. גם גריפין לא היה הגבר הנכון, אבל

במהלך שנותיי כשוטרת, למדתי שלפעמים לא מדובר בבחירה בין טוב לרע, אלא בבחירת הטעויות הנכונות. גריפין. הלילה אני בוחרת בגריפין. אז צמצמתי את המרחק בינינו ונעמדתי על קצות אצבעותי, מאפשרת לידיי להזדחל על בטנו הקשה והשטוחה. הוא היה גבוה, קצת יותר ממטר שמונים. בגובה של מטר שבעים ותשעה סנטימטרים, זה היה מרענן להיות ליד גבר שהתנשא מעליי. הרמתי יד אל צווארו, מושכת אותו לעברי עד שפיו רפרף על פי. "זה הטנדר שלך?"

"שיט". קיללתי את השעון ואז נכנסתי לפעולה, מעיפה את השמיכה מגופי העירום וממהרת לחדר האמבטיה. איחור הוא לא דרך מוצלחת להתחיל בעבודה החדשה שלי. פתחתי את הברז במקלחת, וכשראשי הולם נכנסתי מתחת לזרם המים הקרים ופלטתי צעקה. לא היה לי זמן לחכות למים החמים, אז חפפתי את שערי ושמתי מרכז בזמן ששפשפתי את ריחו של גריפין מעורי. עוד אתאבל על כך מאוחר יותר. הרגשתי כאב בין רגליי, גם עליו אחשוב מאוחר יותר. אתמול בלילה היה...

מפוצץ מוח. מפתל בהונות. הלילה הכי טוב שהיה לי עם גבר אי פעם. גריפין ידע בדיוק איך להשתמש בגופו העוצמתי ואני הייתי הנמענת בת המזל של שלוש אורגזמות – או אולי ארבע? הצטמררתי והבנתי שהמים חמים עכשיו. "לעזאזל". הדפתי את המחשבות על גריפין מראשי, ומיהרתי לצאת מהמקלחת, מתאפרת במהירות, ומתחננת שמייבש הישיר יפעל מהר יותר. נטולת זמן לסלסל או להחליק את שערי, אספתי אותו בקוקו הדוק צמוד לעורף, ומיהרתי לחדר השינה, להתלבש. המזרן היה על הרצפה, הסדינים והשמיכות מכולגנים וזרוקים בכל מקום. למרבה המזל, לפני שיצאתי לבר אתמול בלילה, חיפשתי את

המצעים והשמיכות בארגזים ופרסתי אותם. כשהגעתי הביתה, אחרי שעות ארוכות בחלק האחורי של הסנדר של גריפין, התמוטטתי על הכריות ושכחתי לכוון את השעון המעורר.

סירבתי להתחרט על גריפין. להתחיל את חיי החדשים בקווינסלי בלילה פרוץ ולוהט נראה קצת כמו מזל משמיים. צירוף מקרים.

אולי בפעם הבאה שיעבור בעיירה, ניתקל זה בזה. ואם לא, טוב... לא היה לי זמן להסחת דעת גברית. במיוחד לא היום.

"אוי, אלוהים, בבקשה שלא אאחר." חיטטתי במזוודה שלי ומצאתי זוג מכנסי ג'ינס כהים ודהויים.

סבא הדגיש בפניי לא להופיע בתחנה במראה מהודר. הג'ינס היה מקומט מעט, אבל לא נותר לי זמן לחפש את הארגז בו נמצא המגהץ שלי. חוץ מזה, גיהוץ משמעו הידור. הטישירט הלבנה הפשוטה שמצאתי הייתה גם היא מקומטת, אז חפרתי כדי למצוא את הז'קט השחור האהוב עליי, זה שאמור להסתיר את המחדלים האלה. ואז נעלתי במהירות את מגפיי האהובים, השחורים עם העקבים העבים, ורצתי לעבר הדלת, חוטפת את התיק שלי מרצפת הסלון, שם זרקתי אותו אתמול.

השמש זרחה. האוויר היה נקי. השמיים כחולים. ולא היה לי זמן ליהנות מהבוקר הראשון שלי בקווינסלי, מונטנה, כשרצתי לדוראנגו שחנתה בשביל הגישה שלי.

התיישבתי מאחורי ההגה, התנעתי וקיללתי שוב למראה השעון על לוח המחוונים. שמונה אפס שתיים. "אני מאחרת."

תודה לאל, קווינסלי לא הייתה בזמן, והנסיעה מצידה האחד של העיירה אל תחנת המשטרה בצידה השני נמשכה שש דקות בדיוק. עצרתי במגרש החניה, וחניתי לצד ברונקו כחולה משפחתית, מאפשרת לעצמי לקחת נשימה אחת עמוקה.

אני יכולה לעשות את העבודה הזאת.

ואז יצאתי ממכוניתי והלכתי אל הדלת הקדמית של התחנה, מקווה בכל צעד שאני נראית בסדר.

מבט אחד מזלזל מהשוטר היושב מאחורי חלון הזכוכית בדלפק הקבלה, וידעתי שעשיתי משהו לא נכון. שיט.

שערו האפור היה מעוצב בתספורת קוצים קצוצה וצמודה לקרקפת, בסגנון צבאי. הוא כחן אותי מלמטה למעלה, הקמטים על פניו מעמיקים בזעף. סביר להניח שמבטו לא היה קשור לבגדים שלבשתי.

ולגמרי קשור לשם המשפחה שלי.

"בוקר טוב." הדבקתי לפניי חיוך רחב ומאיר פנים, כשחציתי את המבואה הקטנה לעבר תחנת העבודה שלו. "אני ווינסלו קובינגטון." "המפקדת החדשה. אני יודע," הוא מלמל.

החיוך שלי לא גווע.

עוד אכבוש את ליבם. בסופו של דבר. זה מה שאמרתי לסבא אתמול בלילה, כשאכלתי אצלו ארוחת ערב אחרי שהחזרתי את קרון ההובלות. עוד אכבוש את לב כולם, בזה אחר זה.

רוב האנשים בטח חשבו שהשגתי את העבודה כמפקדת התחנה בקווינסבי רק מפני שסבא שלי הוא ראש העיר. כן, הוא יהיה הבוס שלי. אבל לא הייתה שום תקנה שחייבה את עובדי העירייה להימנע מנפוטיוזם. סביר להניח שבעיירה בסדר גודל הזה, כולם קשורים זה לזה בקשרי משפחה כאלה או אחרים. אם היו מוסיפים יותר מדי הגבלות, אף אחד לא היה מצליח להשיג עבודה.

חוץ מזה, סבא לא היה זה שהעסיק אותי. הוא יכול היה לעשות את זה אבל במקום זאת, הוא מינה ועדת חיפוש כדי שיהיה יותר מקול אחד שיתמוך בהחלטה. וולטר קובינגטון היה האיש ההוגן והמכובד ביותר שהכרתי מעודי.

ונכדה או לא, הדבר היחיד החשוב היו הביצועים שלי. הוא יקשיב להלך הרוח בקהילה, ואף שסבא אהב אותי בכל מאודו, הוא לא יהסס לרגע ויפטר אותי, אם אפשל.

הוא פחות או יותר הבהיר לי את זה ביום שבו שכר את שירותיי.

הוא הזכיר לי את זה שוב אתמול בלילה.

"ראש העיר מחכה במשרד שלך," אמר השוטר ולחץ על הזמזם

כדי להכניס אותי דרך הדלת ליד התא שלו.

"היה נחמד להכיר אותך" – הצצתי בלוחית הכסופה שעל מדיו השחורים – "השוטר סמית'".

בתגובה, הוא התעלם ממני לגמרי, מפנה את תשומת ליבו למסך המחשב שלו. איאלץ לכבוש את ליבו ביום אחר. או אולי הוא יהיה פתוח לפרישה מוקדמת.

דחפתי את הדלת המובילה לתוך התחנה. הייתי כאן פעמיים, שתייהן בתהליך ראיון הקבלה. עכשיו זה היה שונה, עברתי דרך אולם התחנה וכבר לא הייתי אורחת. זו הייתה התחנה שלי. הקצינים שהרימו את מבטם משולחנם היו תחת אחריותי. בטני התכווצה.

להישאר ערה כל הלילה ולשכב עם גבר זר לא הייתה הדרך הכי נבונה להתכונן לקראת היום הראשון שלי, ככל הנראה.

"וויני". סבא יצא מחדר, שיהיה כנראה המשרד שלי, ידו מושטת לפנים. הוא נראה גבוה יותר היום, כנראה כי היה לבוש במכנסי ג'ינס יפים ובחולצה מעומלנת במקום כטישירט הבלויה, כג'ינס רפויים ובשלייקעס שלבש אתמול.

סבא היה בכושר טוב בהתחשב בשבעים ואחת שנותיו, ועל אף ששערו היה כסוף, גופו, שהתנשא לגובה מטר תשעים ושניים סנטימטרים, היה חזק כמו שור. הוא היה במצב גופני טוב יותר מרוב הגברים בגילי, שלא לדבר על הגברים בגילו.

לחצתי את ידו, שמחה שלא ניסה לחבק אותי. "בוקר. סליחה שאיחרתי."

"רק הגעתי לפה." הוא רכן קרוב יותר אליי והנמיך את קולו. "את בסדר?"

"עצבנית", לחשתי.

הוא שלח אליי חיוך קטן. "את תסתדרי מצוין."

אני יכולה לעשות את העבודה הזאת.

אני בת שלושים. שני עשורים מתחת לגיל הממוצע של אדם בתפקיד כזה. ארבעה עשורים צעירה יותר מהמפקד הקודם, כשפרש לגמלאות.

מפקד התחנה הקודם עבד בקווינסי לאורך כל הקריירה שלו,

התקדם בדרגות והתנהג כמו מפקד מאז שנולדתי. אבל זו הייתה הסיבה שסבא רצה אותי בתפקיד. הוא אמר שקווינסי זקוקה לעיניים רעננות ולדָם צעיר יותר. העיירה הלכה והתפתחה, וכך גם בעיותיה. הנהלים הישנים לא תמיד עשו את העבודה.

היה צריך להטמיע טכנולוגיות ותהליכים חדשים במחלקה. כשהמפקד הקודם הצהיר על פרישתו, סבא עודד אותי להתחרות על המשרה. באופן פלאי, ועדת האיטור בחרה בי.

כן, הייתי צעירה, אך עניתי על מינימום הדרישות לתפקיד. עבדתי במשך עשר שנים במחלקת המשטרה של בוזמן. לאורך התקופה הזאת, השלמתי תואר ראשון והתקדמתי לתפקיד בלשית בתוך המחלקה. המוניטין שלי היה ללא דופי, ומעולם לא השארתי תיק פתוח.

אולי קבלת הפנים כלפיי הייתה חמה יותר אילו הייתי גבר, אבל זה מעולם לא הפחיד אותי, ובטח לא היום.

אני יכולה לעשות את העבודה הזאת.

אני אעשה את העבודה הזאת.

"בואי אכיר לך את ג'אניס." הוא הנהן בראשו כדי שאלך בעקבותי למשרדי, שם בילינו את הבוקר עם ג'אניס, העוזרת החדשה שלי.

היא עברה עם המפקד הקודם במשך חמש־עשרה שנה, וככל שדיברה יותר, כך התאהבתי בה יותר. לג'אניס יש שיער אפור קוצני ומשקפיים עם מסגרת אדומה, הכי חמודים שראיתי. היא הכירה כל פרט בתחנה, את לוחות הזמנים ואת הבעיות במקום.

כשסיימנו את פגישתנו הראשונה, ציינתי לעצמי להביא לה פרחים, כי בלי ג'אניס בטח איכשל כישלון מהדהד. סיירנו יחד בתחנה ופגשנו את השוטרים שלא יצאו לסיורים.

השוטר סמית', שלעיתים נדירות נשלח לשטח כי העדיף עבודה משרדית, היה אחד המועמדים לתפקיד המפקד, וג'אניס סיפרה לי שהוא התנהג כמו מניאק מריר מהיום שבו המינוי שלו נדחה.

מלבדו, שאר השוטרים היו מנומסים ומקצועיים, אם כי מאופקים. ללא ספק הם לא ידעו איך לאכול אותי, אבל היום הצלחתי לכבוש את ליבה של ג'אניס – או שאולי היא כבשה את ליבי. הייתי קוראת לזה ניצחון.

"תפגשי את רוב המחלקה היום אחר הצוהריים, בזמן חילופי המשמרות," היא אמרה לי כשחזרנו לביטחון המשרד שלי.
 "תכננתי להישאר מאוחר באחד הערכים השבוע ולפגוש את משמרת הלילה."

זו לא הייתה תחנה גדולה כי קווינסי לא הייתה עיר גדולה, אבל בסך הכול היו לי חמישה-עשר שוטרים, ארבעה שוטרי תנועה, שני פקידים ואת ג'אניס.

"מחר יגיע השריף של המחוז לפגוש אותך," אמרה ג'אניס, כשהיא קוראת מהפנקס הצמוד שלה. "בעשר. הצוות שלו כפול בגודלו משלנו, אבל הוא גם אחראי על שטח גדול יותר. רוב הזמן, הצוות שלו לא מתערב במה שקורה אצלנו, אבל הוא תמיד מוכן לעזור אם תצטרכי עזרה."

"טוב לדעת." מצא חן בעיניי הרעיון של מישהו שאוכל להתייעץ איתו.

"איך הראש שלך?" שאל סבא.

הנחתי את ידי צמוד לאוזניי והשמעתי קול של פצצה מתפוצצת. הוא צחק. "את תסתדרי."

"כן, את תסתדרי," אמרה ג'אניס.

"תודה רבה על הכול," אמרתי לה. "אני ממש מצפה לעבוד איתך." היא הזדקפה קצת בכיסאה. "גם אני."

"אוקיי, וויני." סבא טפח בידיו על ברכיו. "בואי נקפוץ לאכול צוהריים. ואז אני צריך להיות במשרדי, ואניח לך לחזור לפה ולהתמקם." "אהיה פה כשתחזרי." ג'אניס לחצה את זרועי כשיצאנו מהמשרד שלי.

סבא רק הנהן, שומר על מרחק. הלילה, כשלא אהיה המפקדת קובינגטון והוא לא יהיה ראש העיר, אלך אליו הביתה ואקבל ממנו את אחד מחיבוקי הדוב שלו.

"מה דעתך שנאכל ב'אלואיז'?" הוא הציע כשיצאנו מהתחנה.
 "המלוז'?"

הוא הנהן. "זה יהיה טוב שתבלי שם קצת זמן. תוכלי להכיר את משפחת אידן."

משפחת אידן. המשפחה המייסדת של קווינסִי. סבא הבטיח שהדרך המהירה ביותר לזכות באהדת הקהילה היא לזכות בתמיכת משפחת אידן. אחד מצאצאיהם הקדומים ייסד את העיירה הזאת, ומאז המשפחה היא עמוד התווך של הקהילה. "הם הבעלים של המלון, זוכרת?" הוא שאל. "כן, זוכרת. רק לא ידעתי שיש מסעדה במלון." כנראה כי לא ביליתי יותר מדי זמן בקווינסִי לאחרונה. שש הנסיעות שעשיתי לפה כדי להשתתף בתהליך הראיונות היו הנסיעות הראשונות שלי לקווינסִי זה שנים. חמש, ליתר דיוק. אבל כשהזוגיות של סקיילר ושלי התרסקה וכשסבא הציע את הרעיון של תפקיד מפקדת התחנה, החלטתי שהגיע הזמן לשינוי. וקווינסִי, טוב... לקווינסִי היה תמיד מקום מיוחד בליבי. "בני משפחת אידן פתחו את המסעדה במלון לפני כארבע שנים," אמר סבא. "זה המקום הכי מוצלח בעיר, לטעמי." "אז בוא נאכל." פתחתי את המכוננית שלי. "ניפגש שם." נסעתי בעקבות הברונקו שלו מהתחנה לרחוב הראשי, מבחינה בהרבה מכונניות לא מקומיות שחנו במרכז העיר. עונת התיירות הייתה בשיאה וכמעט כל מקומות החניה היו תפוסים. סבא חנה ברחוב צדדי, קרוב לרחוב הראשי, והלכנו ברגל, זה לצד זה, ל'פונדק אלואיז'. המלון האיקוני של העיר היה הבניין הכי גבוה בקווינסִי, מתנשא בגאווה מול הנוף ההררי שבמרחק. תמיד רציתי לישון לילה ב'אלואיז'. אולי יום אחד אזמין לעצמי חדר שם, רק בשביל הכיף. המבואה הריחה מלימונים ורוזמרין. דלפק הקבלה היה אי במרחב הפתוח הגדול, ואישה צעירה עם פנים מתוקות עמדה מאחורי הדלפק, מקבלת אורח. כשזיהתה את סבא, שלחה לו קריצה. "מי זאת?" שאלתי. "אלואיז אידן. היא התחילה לנהל את המקום בחורף האחרון." סבא נופף אליה, ואז חלף על פני הדלפק לעבר דלת פתוחה. שקשוק סכינים ומזלגות על צלחות ומלמול שקט של שיחות קידמו את פניי, כשנכנסנו למסעדת המלון.

חדר האוכל היה מרווח והתקרות היו גבוהות כמו במבואה. זה היה המקום המושלם לאירוח. כמעט כמו אולם נשפים, אבל מלא בשולחנות בגדלים שונים, הוא גם עבד ממש טוב כמסעדה.

"רק לא מזמן התקינו פה את החלונות האלה." סבא הצביע על הקיר המרוחק, שבו חלונות בעלי מסגרת שחורה השתלבו בקיר לבנים אדומות. "בפעם האחרונה שדיברתי עם הריסון, הוא אמר שבסתיו הקרוב ישפצו את כל החלל הזה."

הריסון אידן. אבי המשפחה. הוא היה בוועדת האיתור, ורציתי להאמין שעשיתי עליו רושם טוב. לדברי סבא, אם זה לא היה קורה, אין סיכוי שהייתי מקבלת את העבודה.

מארכת קיבלה את פנינו בחיוך רחב והובילה אותנו אל שולחן מרובע במרכז החדר.

"מי מבני משפחת אידן מנהל את המסעדה?" שאלתי כשסקרנו את התפריט.

"נוקס. הוא הבן השני של אן והריסון. אלואיז היא בתם הצעירה." אן והריסון, ההורים. נוקס, הבן. אלואיז, הבת. נראה שיש עוד הרבה מבני משפחת אידן לפגוש.

לאורך הרחוב הראשי, השם אידן התנוסס על חזיתן של חנויות רבות, כולל בית הקפה שהלוואי שהיה לי זמן לעצור בו הבוקר. מעללי הלילה הקודם החלו להשפיע עליי והסתרתי פיהוק בעזרת התפריט.

"הם אנשים טובים," אמר סבא. "פגשת את הריסון. אן מתוקה להפליא. לדעות שלהם יש חשיבות רבה כאן בסביבה. גם לאלה של גריפין."

גריפין. הוא אמר גריפין?

הבטן שלי צנחה.

לא. זה לא קורה. זה חייב להיות טעות. חייב להיות עוד גריפין, שלא גר בקווינס. הקפדתי לשאול אותו אתמול בלילה אם הוא גר בעיר והוא אמר שלא. נכון?

"הי, קובי."

הייתי עסוקה כל כך בהתמוטטות העצבים הקלה נוכח ההבנה ששכבתי לא רק עם גבר מקומי, אלא עם מישהו שהייתי צריכה

שיתייחס אליי כאל אשת מקצוע ולא כאל זיון במושב האחורי, ולא הבחנתי בשני הגברים שנעמדו ליד השולחן שלנו עד שהיה מאוחר מדי.

הריסון אידן חייך.

גריפין, שנראה מעולה לא פחות מאתמול בלילה, לא חייך. האם ידע מי אני אתמול בלילה? האם היה זה סוג כלשהו של מבחן או תעלול? אני בספק. הוא נראה מופתע לראות אותי, מופתע לא פחות ממני.

"הי, הריסון." סבא נעמד ללחוץ את ידו ואז נופף לעברי. "אתה זוכר את הנכדה שלי, ווינסלו."

"כמובן." הריסון לקח את ידי כשנעמדתי, ולחץ אותה בחוזקה. "ברוכה הבאה. אנחנו שמחים לקבל אותך כמפקדת התחנה החדשה שלנו."

"תודה." קולי היה יציב באופן מפתיע, בהתחשב בכך שליבי ניסה לקפוץ מתוך חזי ולהתחבא מתחת לשולחן. "אני שמחה להיות פה." "תרצו להצטרף אלינו?" הציע סבא, מחווה בראשו אל הכיסאות הריקים ליד השולחן שלנו.

"לא," אמר גריפין באותו הזמן שאביו אמר, "נשמח." עשה רושם שסבא והריסון לא הבחינו במתח המתגלגל מגופו של גריפין, בזמן שהתיישבו בכיסאותיהם, מותירים את גריפין ואותי להציג את עצמנו זה בפני זה.

בלעתי את רוקי בקושי ואז הושטתי את ידי. "שלום." הלסת החדה הזאת, שלשוני שוטטה לאורכה אתמול בלילה, נסגרה בכזאת חדות עד ששמעתי את חריקת שיניו הטוחנות. הוא בהה בידי לפני שתפס אותה בכף ידו הגדולה. "גריפין."

גריפין אידן.

הסטוץ שלי.

איזה צירוף מקרים.

פרק שני

גריפין

וּיֵן. היא אמרה לי שקוראים לה ויין. ויין, האישה הסקסית עם שיער המשי הכהה, העיניים הכחולות החודרות והרגליים שאינן נגמרות. ויין, האישה עם לוחית הרישוי של בוזמן. ויין, התיירת עם הנמשים על אפה.

זה קורה לפעמים, שתיירת מגיעה במקרה לבר של ווילי, לשתות משהו. זה לגמרי עצבן את ווילי – המבוגר והצעיר גם יחד – כי איש מהם לא אוהב זרים שנכנסים לבר. החשבתי את עצמי כממזר בר־מזל שהחלטתי להיכנס לשם לשתות משהו ברגע האחרון ושהתיישבתי על כיסא קרוב לוויין.

רק שלא קוראים לה ויין.

היא הייתה ווינסלו קובינגטון, שם שהייתי מזהה בוודאות. אבא דיבר עליה במשך שבועות מאז שנבחרה לתפקיד מפקדת התחנה החדשה בוועדת האיתור.

לא תיירת. ממש לא תיירת.

היא הייתה אמורה להיות תיירת, לעזאזל.

"פאק", מלמלתי כשהטנדר שלי התגלגל לאורך שביל החצץ לעבר הבית של אימא ואבא.

"אתה בסדר, גריף?" שאל קונור ממושב הנוסע בטנדר. רטנתי.

"בסדר", הוא אמר בעצלתיים, מפנה את תשומת ליבו למרעה הירוק מחוץ לחלוננו.

פאקינג בלגן. עברו יומיים מאז ארוחת הצוהריים ב'אלואיז' ואני עדיין כועס על עצמי.

ווינסלו קובינגטון.

לא מישהי שהייתי אמור לזיין כמושב האחורי. אולי הייתי צריך להבין את זה לבד. אולי הייתי צריך לקשר בין ויין לווינסלו. אבל אבא דיבר עליה ועל הניסיון שלה בכזאת הערכה עד שדמיינתי אישה שונה לחלוטין. מישהי מבוגרת יותר. מישהי קשוחה יותר. מישהי קשה יותר.

וויין הייתה רכה בקצוות, בעלת תשוקה חסרת גבולות. כעבור יומיים עדיין התאמצתי לראות את ויין כווינסלו. היה ממש קשה למחוק את הרושם הראשוני הזה מתודעתי. אבא לקח את התפקיד בוועדת האיתור באותה רצינות שבה התייחס לכל משימה איתה התמודד, כולל ניהול חוות אידן. הוא היה מסוג הגברים שלקחו ללב כל אחריות, קטנה כגדולה. את התכונה הזאת העביר אליי.

אף על פי שהדרך בה התייחס לוועדת האיתור גבלה בקנאות. אימא האשימה את השיעמום שלו בהתלהבות היתר שגילה בתפקיד ללא שכר. מאז שאבא פרש והעביר לי את המושכות על החווה לפני שלוש שנים, הוא דרך במקום.

היו עסקים משפחתיים נוספים שדרשו את תשומת ליבו, כמו המלון. מרביתם התנהלו בימים אלו על אוטומט. הזמן שנדרש לניהולם לא היה קרוב לזמן שנדרש לניהול החווה. שטח האדמה הזה היה בראש סדר העדיפויות שלו כבר כמה עשורים, שני בחשיבותו רק לבני משפחתו. היינו ילדים וכבר גדלנו. החווה הייתה שלי.

הוא היה זקוק לוועדת האיתור הזאת כמעט כמו שהם היו זקוקים לו.

הייתי צריך לתת לאבא קרדיט. הרבה חוואים ובוקרים נאבקו על העברת השרביט לדור הבא. היו לי חברים מהקולג', שנחו את העסקים המשפחתיים לטובת עבודה משרדית, פשוט כי הוריהם סירבו לפנות להם את הדרך בעסק.

לא אבא. אחרי שפרש, הוא נתן לי רק עצות מועילות ורצויות. אם מישהו ביקש ממנו עבודה, הוא היה מפנה אותו אליי. הוא התערב בכל פעם שביקשתי ממנו, אבל מלבד כמה מקרים בשנה הראשונה,

הפסיק לחלק הוראות לכולם, כולל אותי. לא נשמעה שום ביקורת כשמימתי רעיון חדש. שום מלמולים שיפוטיים כשטעיתי. שום רגשות אשם כשהפסקתי לעשות דברים בדרך שלו.

אהבתי את אבא. כיבדתי אותו יותר מכל אחד אחר על פני כדור הארץ. אבל אלוהים אדירים, הוא לא יכול היה לציין, רק פעם אחת, שווינסלו קובינגטון היא אישה יפהפייה ותוססת שתסחרר הרבה מאוד ראשים, לא רק את שלי?

במקום זאת, הוא שיבח את האנגיות שלה. הוא אמר פעמיים שהיא האפילה לגמרי על המועמדים האחרים. היא הייתה חדה. הייתה לה הנחישות לקחת את מחלקת המשטרה לעבר העתיד.

דמיינתי אישה שרירית עם תספורת גברית ואף צר כמו של סבא שלה. בטח לא את הפצצה שישבה בבר של ווילי.

הסתנוורתתי מהמראה של ווין, מחיוכה ומשנינותה. נכנסתי כדי לשתות משהו וחשבתי, למה לא? מתי הייתה הפעם האחרונה שראיתי כזאת בחורה מהממת?

העדפתי לתפוס טטוצים עם תיירות כי הן שהו בקווינסי רק באופן זמני. אילו הייתה מנפנת אותי או לא מגלה בי שום עניין, הייתי עוזב את זה. אבל התשוקה שניבטה בעיניה תאמה לשלי, ופשוט... הייתי חייב להשיג אותה.

זה היה הלילה הכי ארוטי שחוויתי זה שנים. אולי בעצם מעולם. הידקתי את לסתי ואת אחיזתי בהגה כדי להימנע מלהעיף מבט במושב האחורי. ריחה של ווין כבר התנדף אבל רק אתמול עוד שרר פה הריח הלימוני והמתוק שלה.

עכשיו המקום הריח כמו קונור.

שיכורך הנער הזה עם בלוטות הזיעה שלו.

קונור התחיל לעבוד איתנו עוד בתיכון, עורך חבילות חציר ועושה עבודות בחווה פה ושם. הוא ניסה ללמוד בקולג' במיסולה במשך שנה, אבל אחרי שנשר, חזר הביתה לקווינסי. קונור היה העובד במשרה מלאה הצעיר ביותר בחווה, והנער הזה עבד ללא הרף.

לא היו גברים רבים שיכלו לעמוד בקצב שלי. בגיל שלושים ואחת, הרגשתי בכושר כמו לפני עשור. אבל הפער של עשר השנים

ביני ובין קונור, בתוספת מוסר העבודה שלו, הביאו לכך שהוא יכול היה להתיש גם אותי.

הוא העביר את הבוקר בניקיונות של האסם הצמוד לבית שלי, ומה שהיה לוקח לי כשלוש שעות, הוא עשה בחצי הזמן. זיעה כיסתה את חולצתו המשובצת ואת שולי כובע המצחייה שלו. כובעו היה דהוי מהשמש כמו שלי, הבר השחור דהה לחום. המותג 'חוות אידן' – עם האות א' שהתפתלה ויצרה קו תחתון בצורת כיסא נדנדה – שנתפר בלבן, היה כעת בצבע אפור מלוכלך.

קונור היה בחור טוב. אבל לעזאזל, הוא הצחין לגמרי.

שנאתי את זה שאני מתגעגע לבושם של ווין.

"יום יפה," הוא אמר.

"בהחלט." הנהנתי.

קרני השמש הבהיקו דרך שמיים כחולים ונטולי עננים. החום כבר המס את הלחות של הבוקר, ובמהלך הנסיעה יכולתי ממש לראות את הדשא צומח מול עיניי. בימי קיץ כאלה, כשהייתי נער, נהגתי למצוא שדה פתוח, להישכב ולחטוף תנומה.

היום בהחלט יכולתי לחטוף תנומה כזאת אחרי שהתעוררתי בשעה ארבע, כולי קשה ומתגעגע לאישה שפלשה לחלומותיי. שינה היה עניין מסוכן, אז התפשרתי על מקלחת קרה ועל היד שלי, לפני שניגשתי לחדר העבודה בביתי. הניירת הייתה הסחת דעת סבירה. גם העבודה באסם. אבל ברגעים כאלה, כשהעולם נעשה שקט יותר, היא הייתה מזדחלת אליי שוב.

ככל שניסיתי לא הצלחתי להדוף את ווין מראשי.

גופה ההדוק. שפתייה המתוקות. שיערה הכהה והארוך המבריש את החזה העירום שלי, בזמן שהתיישבה עליי ושקעה על הזין שלי.

לעזאזל. עכשיו שוב יש לי זקפה.

מערכת יחסים איתה או עם כל אישה אחרת לא באה בחשבון, מלבד כמה סטוצים שהיו לי בשנה החולפת. התמקדתי בבני משפחתי ובחווה. רוב הזמן, עם סיום יום העבודה, בקושי היה לי זמן להתקלח לפני שהראש שלי צנח על הכרית. סגנון חיי כרווק התאים לי להפליא. לא הייתי צריך לתת דין וחשבון לאיש, רק לאדמה. אם הייתי צריך

חברה, היו לי חמישה אחים ואחיות להתקשר אליהם. אישה תדרוש בהכרח השקעת אנרגיה, שלא הייתה לי בנמצא. תיירות לא מחפשות מחויבות. רק שהיא לא תיירת.

האם ידעה מי אני כשהיינו בבר של ווילי? אין מצב. היא נראתה לא פחות בהלם ממני כשנפגשנו בארוחת הצוהריים באותו היום. שיהיה. זה לא חשוב. לא הייתה לי שום כוונה לקיים שידור חוזר של אותו לילה.

ויונסלו הייתה זרה, ולמרות הפיתוי, אשמור מרחק ממנה. יש לי עבודה לעשות.

"אני אוריד אותך בעסק," אמרתי לקונור. "אתה יכול לקחת את הטנדר ולנסוע לשדה שעובר לאורך הכביש לרכס אינדיגו. אנחנו נפנה את הבקר לשטח הזה בשבועות הבאים ושמתי לב שיש שם כמה מקומות שדורשים תיקון, כשנסעתי לשם לפני כמה ימים." "אין בעיה." הנהן קונור, מרפקו מציץ מבעד לחלון. "עד לאן להגיע?"

"הכי רחוק שאתה יכול. עד יום שישי, אני רוצה שכל העבודה באזור תסתיים."

משרדי ההנהלה של החווה נותרו ליד בקתת העץ של אימא ואבא. אף על פי שמדי שנה היקף הפעילות שהתנהל בביתי עלה, העסק המרכזי והאורוות יישארו כנראה תמיד פה, במקום בו אבא בנה אותם.

"תתקשר אליי אם תצטרך משהו," אמרתי, חונה לצד הקאדילק של אימא.

"ברור." קונור קפץ החוצה, ואז חצה בריצה את השטח הרחב והפתוח, שהפריד בין בית ילדותי לבנייני החווה.

אימא יצאה מהדלת הקדמית כשמגפיי נגעו בחצץ. "היי, קונור." הוא האט, הסתובב והטה את כובעו. "גברתי."

"הבחור הזה מתוק. היה כזה מאז שהיה בחיתולים." היא חייכה אליי כשעליתי במדרגות למרפסת המקורה.

"היי, אימא."

"שלום, בן. יש לך זמן לקפה או שאתה כבר בדרך לדבר הבא?"
"אני צריך לזוז אבל לא אסרב לכוס קפה לדרך."
"כרגע הכנתי קנקן קפה." היא נופפה לעברי כדי שאיכנס פנימה
והלכה ישירות למטבח.

אבא ישב ליד האי, העיתון פרוש לפניו על הדלפק.
העיתון חדשות קווינסי יצא לאור מדי יום רביעי. כשהייתי ילד,
העיתונים השבועיים האלה לא ממש נקראו כי לאימא ולאבא לא היה
זמן לקרוא אותם. השתמשנו בהם בעיקר כדי להצית אש בתנור. אבל
כעת, לאחר פרישתו של אבא, הוא העביר שעות בעיון דקדקני בכל
מילה שהורפסה.
"היי, אבא."

"היי." הוא הזדקף והסיר את משקפיו. "מה קורה היום?"
קולו היה מלא ציפיה, כאילו חיכה שאשלוף הזמנה לפרויקט
חדש. עד כמה שנהניתי לבלות עם אבי, היום הייתי זקוק לזמן לבר.
זמן לסדר את הראש ולהדוף ממנו אישה מסוימת.
אבל אולי הוא יוכל לחסוך לי נסיעה העירה. נסיעה קרובה למרכז
העיר נראתה לי כמו סיכון מיותר היום. "קיווייתי שאולי יהיה לך זמן
לנסוע העירה ולאסוף כמה מוטות מתכת לגדרות מ'פארם אנד פיד',
אמרתי."

"בטח." הוא הנהן. "אעשה זאת כשאסיים עם העיתון."
"הוא קרא אותו רק פעמיים היום," אימא גלגלה את עיניה ממקומה
ליד קנקן הקפה.

"רק את הכתבה על ווינסלו," הוא התווכח. "הנְלִסְנִים עשו עבודה
ממש גרועה עם הכתבה הזאת."

התקרבותי לאי, רוכן כדי לקרוא מעבר לכתפו. מבטי נחת על פניה
היפות. התצלום התנוסס על חצי מהעמוד הראשי. ווין הייתה לבושה
בחולצת מדים שחורה, הכפתור העליון חונק את צווארה הדק. שערה
החלק היה משוך לאחור. הבעת פניה הייתה ניטרלית לחלוטין.
התצלום כנראה בן עשר שנים לפחות. אולי צולם במהלך לימודיה.
"באותה מידה הם יכלו לקרוא לה ילדה." נהם אבא ודחף את
העיתון לכיווני.

אם התמונה לא הייתה גרועה מספיק, הכתבה בטוח לא עזרה. מתחת לכותרת – מפקדת התחנה של קווינסי – התפרסמה כתבה, שעסקה בעיקר בפרוטקציות וחשיפת הפוליטיקה המקומית של עיירה קטנה.

זה לא היה מפתיע, בהתחשב בשם העיתונאית – אמילי גלסן. היא אהבה לייצר דרמות. וכשזה נגע לנשים בעיירה, אלה שלקחו על עצמן את המשימה לרדוף אותי, אמילי הייתה המנהיגה. מזל שלא ידעה על הסטוץ שהיה לי עם ווין. גם ככה הכתבה הייתה גרועה מספיק.

הוריה של אמילי היו בעלי העיתון, והתיעוב כלפי וולטר קובינגטון היה מובהק להפליא, כמו הדיו השחור שעל כל דף.

"אתה באמת מופתע?" שאלתי את אבא. "אתה יודע שהנלסנים תמיד שנאו את קובי. מאז אותה קטטת זמבורות במשחק הכדורסל." "זה היה לפני שבע שנים."

"זה משנה משהו? זה היה יכול להיות שבעים והם עדיין היו נוטרים טינה."

הנלסנים הביאו שתי זמבורות למשחק כדורסל של בתי הספר התיכוניים. אחי הצעיר מתיאו שיחק כתלמיד כיתה י"א בנבחרת יחד עם בנם של הנלסנים. הם צפרו בזמבורות הרעשניות האלה באולם במשך שעה רצופה. לבסוף, וולטר ביקש מהם להפסיק עם זה.

ראש העיר חטף את הפגיעה בשביל כל מי שהיה באולם באותו היום. הכתבות שהתפרסמו מאז יצאו נגד קובי. אני משער שלנלסנים אין שום כוונה להיות נחמדים גם לוויין.

הכתבה השמיטה את מרבית הניסיון שלה, אף על פי שגילה הוזכר שלוש פעמים. יחד עם הביטוי יחס מועדף.

שלושים היה גיל צעיר לתפקיד מפקד התחנה. אילולא אבא היה בוועדת האיתור, גם אני הייתי חושב שמדובר בפרוטקציה.

איזה ניסיון כבר יכול להיות לוויין בשלב הזה של הקריירה שלה? אם יקרה משהו הרה אסון, לא רציתי שמפקדת התחנה תאבד את העשתונות בזמן שנזדקק לה יציבה ליד ההגה. אולי, למרות הסגנון המכפיש, היה משהו בדבריה של אמילי גלסן.

אבל מכיוון שלא הייתי במצב רוח להתווכח עם אבי, לקחתי את ספל הקפה מאימא ונישקתי את לחיה. "תודה רבה על הקפה."
 "ברור." היא לחצה את ידי. "ארוחת ערב היום? נוקס לא עובד במסעדה ולמתיאו אין משמרת במלון. ליילה וטליה אמרו שהן יוכלו להגיע בסביבות שש."
 "מה עם אלואיז?"

"היא תגיע אחרי שפקיד הלילה יגיע למלון, כנראה בסביבות שבע." בימים אלה, נעשה יותר ויותר קשה לאסוף את כולנו יחד תחת אותה קורת גג, סביב אותו שולחן. אימא חייתה בשביל האירועים הנדירים האלה, בהם יכלה להאכיל את כל ששת ילדיה.
 "אשתדל." זו הייתה תקופה עמוסה בחווה, והרעיון של ארוחת ערב משפחתית כבר עייף אותי. אבל לא רציתי לאכזב את אימא.
 "נתראה אחר כך. אבא, שוב תודה שאתה אוסף את המוטות."
 הוא הרים את ספל הקפה שלו, כשתשומת ליבו מופנית לעיתון וארשת זועפת על פניו.

כשיצאתי החוצה, חתולה חצתה בריצה את המרפסת. היא השתופפה מתחת למדרגה התחתונה, וכשהגעתי למטה, התכופפתי וראיתי אותה תחובה בפניה, מיניקה להקת חתלתולים.
 חתלתולים. איאלץ לקחת כמה מהם לאסם שלי אחרי שייגמלו. לאימא כבר היו לפחות עשרה. אבל כיוון שהבריחו את העכברים, לאיש מאיתנו לא אכפת לקנות מדי פעם שקית אוכל יבש לחתולים.
 חציתי את שביל החצץ, ופניתי אל המשרדים. בניין המתכת הענק היה הגדול ביותר בחווה. האסם והאורות בפניה אחת של המגרש, הבית של אימא ואבא בפניה אחרת, המשרדים שכנו בפניה השלישית של המשולש.

העובדים השכירים שלנו הגיעו לכאן בתחילת כל משמרת ובסופה כדי להחתיים את הכרטיס שלהם. למנהל המשרד ולמנהל החשבונות שלי היו פה שולחנות עבודה, על אף ששניהם העדיפו לעבוד ממשרדנו בעיירה.

מגפיי הדהדו על רצפת הבטון כשנכנסתי לחלל המרווח. אחד מהכלים החקלאיים שלנו חנה בפנים.

"הייהו, גריף, בן דודי, שעבד בשבילנו כמכונאי, הגיח החוצה מתחת למכונה.

"הי, איך זה מתקדם?"

"אה, אני אצליח לתקן את זה."

"חדשות טובות." כבר קניתי שני טרקטורים באביב הזה. העדפתי לדחות לחורף עוד הוצאה גדולה.

המשכתי ללכת, והוא חזר לעבוד. היום חיכה לי הר של עבודה משרדית, שאוכל לעשות פה או בבית. היה חסר לנו עובד אחד לעונת הקיץ ואיחרתי בשבוע את הכנסת מודעת הדרושים. רציתי להימנע מאמילי, אבל כבר לא יכולתי לדחות את זה יותר. הצצתי פעם אחת לתוך משרדי החשוך והסתובבתי חזרה אל הדלת.

בסך הכול, החווה עמדה על שטח של שלושים וחמישה אלף דונמים. ברוב הימים, הייתי יותר מנהל עסקי מחוואי של ממש. עדיין נעלתי את המגפיים ואבזם החגורה, בהם זכיתי ברכיבה ללא אוכף ברודיאו בתיכון. אבל התואר בעסקים שעשיתי היה שימושי יותר מצבטות הגידור שלי.
לא היום.

יוני היה חודש יפהפה במונטנה והשמיים הכחולים קראו בשמי. משב רוח צונן הגיע מההרים, נושא עימו את ניחוח עצי האורן והשלג הנמס היישר לתוך העמק.

אור שמש וזיעה יסייעו למתחולל בראשי. הייתי זקוק ליום עבודה מפרך, של עבודת כפיים. אולי אם אתיש את עצמי, אצליח לישון ולא לחלום על וויין.

בריוק הגעתי לארון הכלים, מוכן להעמיס גליל חדש של גדרות תיל וקליפסים מגולוונים, כשהטלפון צלצל מכיס הג'ינס שלי.

"הי, קונור, עניתי.

"גריפין."

נשימתי נעתקה כתוצאה מהחרדה בקולו, אך רגליי כבר היו מוכנות לתזוזה, רצות לעבר הכניסה. "מה קרה? נפגעת?"

"זה..."

"זה מה? דבר איתי."

"התחלתי ברכס אינדיגו. בעמדה הפינתית."
"כן." כשיצאתי מהדלת, התחלתי לרוץ. אולי הוא היה צעיר אבל
קונור לא נבהל בקלות. "קונור, ספר לי מה קרה."
יכבה נפלטה מפיו.

"אני בדרך," אמרתי ולא ניתקתי את השיחה. במקום זאת, עליתי
על הטנדר שלי, ונתתי לטלפון להתחבר לדיבורית, קונור נשאר על
הקו כשהתחלתי לנהוג.

"נשימות עמוקות, קונור."
נשימה מהירה נפלטה מריאותיו. כף רגלי לחצה חזק יותר על
דוושת הגז כשמהרתי אל הפנייה.
"בדיוק יוצא מכביש העפר," אמרתי לו, נוסע על המסלול לאורך
הגדר.

הוא לא השיב, רק המשיך להשמיע את יכבות הבכי המעומעמות,
שוברות הלב.

הטנדר שקשק כל כך, והרגשתי גם את עצמותי משקשקות
ועומדות להתפרק. הכבישים האלה לא היו סלולים או חלקים, הם היו
שחוקים מתקופות בהן נסענו דרך השדות. הנתיבים נוקדו בחורים,
שקעים וסלעים. הם מיועדים למהירות של שמונה קילומטרים לשעה.
אני נסעתי שלושים.

בטני התעוותה בכל רגע חולף. אלוהים, רק שיהיה שלם בגוף
ובנפש. אם נחתך בידו, בזרועו או ברגלו והוא מדמם, ייקח לנו זמן
להגיע לבית החולים. יותר מדי זמן. ועוד שלחתי את קונור לאחד
הקצוות המרוחקים בחווה.

לבסוף, כעבור כעשרים דקות זיהיתי את הטנדר שלו במרחק.
ההרים התנשאו באופק.

"אני פה," אמרתי, ואז ניתקתי את השיחה. הצמיגים שלי חרקו
ונעצרו. ענן אבק עלה מהכביש כשזינקתי מהטנדר שלי בריצה לעבר
קונור.

הוא ישב, נשען על צמיג, ברכיו משוכות מעלה וראשו שמוט
ביניהן. זרוע אחת רפויה לצידו. השנייה לוחצת את הטלפון לאוזנו.
"קונור," הנחתי את ידי על כתפו, עורך בדיקה מהירה. אין דם.

אין סימן לעצמות שבורות. עשר אצבעות. שתי האוזניים. שתי כפות רגליים בתוך מגפיים.

הוא הרים את ראשו, שומט את הטלפון שלו על הדשא. עקבות של דמעות מכתומות את פניו השזופות. "זאת לילי."
"לילי..."

"ג-גריין." הוא נחנק. "לילי גריין."

גריין. אחת האחיות בבית האבות, בו גרה סבתי לפני שנפטרה, נקראה גריין. "מה לגבי לילי גריין?"

עוד דמעה זלגה על פניו של קונור. "שם."

"שם..." המילים שלי נמוגו והבטן שלי צנחה לתהום חדשה.

לא. לא שוב.

בלעתי את רוקי בחוזקה ונעמדתי, יודע גם בלי לשאול מה אמצא. ברגליים כבדות כמו עופרת, הלכתי דרך הדשא הגבוה לעמוד הפינתי וטיפסתי מעל הגדר. מגפיי עקבו אחרי המסלול שקונור הלך בו.

מעליי, התנשא רכס אינדיגו לשמיים הכחולים. החזית הסלעית החשופה שלו לכדה את קרני השמש. המקום היה מאיים ויפהפה כאחד. קיר סלעים מוצק חצה את השדות בקו ישר, כאילו ההר התפצל מלמעלה למטה. הסלעים בבסיסו היו שחורים וקשים כמו פני הצוק. טיפסתי אל הסלעים מהם נמנעתי זמן רב. לא הייתי בצד הזה של הגדר במשך שנים. לא מאז שמצאתי את הגופה.

הגופה האחרונה.

מבטי נחת על קווצת שיער בלונדינית. על שמלה לכנה. על איברים מרוסקים. על נהר של דם.

על לילי גריין.

פרק שלישי

ווינסלו

”א” רוץ הביתה ואחליף חולצה, ” אמרתי לג’אניס, מקמטת את מצחי למראה חולצתי הלבנה והמלוכלכת. השרוול המוכתם בקפה שחור היה אסון לא פחות משולחן העבודה שלי. קלסרים, דוחות ופתקיות דביקות נערמו על משטח העץ החום. או אולי הוא היה אפור? לא ראיתי אותו כבר יומיים. אני קבורה באופן רשמי.

כשג’אניס נכנסה לומר שהגיע הזמן לישיבת הצוות השבועית עם ההנהלה – ישיבה קבועה ולא רשמית שלא הופיעה ביומני – מיהרתי כל כך להצטרף אליהם וכשאחזתי בספל הקפה שלי, ניתז ממנו מטח של קפה, מכתים את חולצתי.

”תתקשרי אליי אם יצוץ משהו?” שאלתי.
”ברור.” היא חייכה והלכה לעבר הדלת, משתהה ליד הפתח. ”את מסתדרת מצוין, ווינסלו.”

”באמת? אני מרגישה כאילו אני טובעת.” זה משהו שאודה בו רק בפני ג’אניס. היא הייתה בת בריתי היחידה בתחנה. לכבוש את ליבם של האנשים בתחנה לקח יותר זמן משציפיתי. הרבה יותר זמן. זה היה הגיל שלי. איש לא הודה במחשבה שאני צעירה מדי – לא בפניי. אבל המבטים הצדדיים הכילו מילים שלא נאמרו. ספקות. אני יכולה לעשות את העבודה הזאת.

אולי אחרים פקפקו בי אבל אני לא התכוונתי לפקפק ביכולותיי. יותר מדי.

”את המומה עכשיו מכל הדברים החדשים, תזכרי את זה, אבל המצב ישתפר, ” הבטיחה ג’אניס. ”האנשים פה ישנו את דעתם. תני לזה זמן.” נאנחת. ”תודה.”

היא הנהנה אליי בביטחון, ואז ניגשה לשולחן העבודה הנקי והמסודר ללא דופי שלה.

לקחתי את התיק שלי מהמגירה התחתונה, וסקרתי את ערמתי הדוחות וקורות החיים של שוטרים שהיה עליי לקרוא. הלילה, אקח ערמת ניירות נוספת הביתה ואקרא אותם כפי שעשיתי אתמול בלילה. נכנסתי למצב ללמידה, מנסה להכיר את הצוות. ביקשתי מג'אניס גם למשוך כל תיק משלושת החודשים האחרונים כדי שאוכל להבין אילו פשעים מתרחשים בקווינסיי.

עד עכשיו, זה לא היה יותר מארבעה נהגים שיכורים, מסיבת תיכון פרועה, קטטת בר ובעיה משפחתית. ג'אניס הזהירה אותי שהערמה כוללת גם מאסר אחד בגין קריסטל מת' אבל עדיין לא הגעתי לתיק המדובר.

בסך הכול, דוחות השוטרים היו רזים, רזים מדי. הדיווחים היו קצרים, קצרים מדי. וכל המסמכים נכתבו בכתב יד.

סבא לא התברח כשאמר שמחלקת המשטרה בקווינסיי צריכה דחיפה אל העתיד, אם כי דחיפה היא מילה עדינה מדי. צריך פה בולדוור.

אני הייתי הבולדוור.

כשעברתי דרך אולם התחנה, נופפתי אל אלק, אחד השוטרים של משמרת הבוקר.

הוא הנהן, עיניו נורות אל שרוולי. זווית פיו התרוממה.

משכתי בכתפיי. "הקפה התקיף אותי."

"בגלל זה אני בעד החולצות והמכנסיים השחורים שלנו. הם מסתירים את הלכלוך."

"המדים שלי אמורים להגיע היום. ואז איצמד רק לחולצות שחורות." חייכתי והלכתי לכיוון הדלת.

אוקיי, זה היה נחמד. אלן לא נמנע מקשר עין. התקדמות, נכון? נופפתי לשוטר סמית' כשחלפתי על פניו בדרכי למבואה, מקווה לקבל הנהון בתגובה. "אני רצה הביתה. תוכל להתקשר אליי אם יקרה משהו?"

הוא התעלם ממני, כפי שעשה ביומיים האחרונים. גם כשנתקלנו

זה בזה בעמדת הקפה אתמול, הוא התנהג כאילו לא הייתי שם. מבטו הקרין גל חום צורב לאורך עמוד השדרה שלי, כשיצאתי מהדלת. פרישה מוקדמת. ללא ספק, אנחנו הולכים לנהל שיחה על פרישה מוקדמת, אם לא ישנה את הגישה שלו.

שלפתי את משקפי השמש שלי מהתיק, אני משתמשת בהם כדי להגן על עיניי מקרני השמש ולכסות את העיגולים השחורים שמתחת לעיניי – השינה לא באה בקלות השבוע. הדוראנגו שלי חנתה לצד הניידת של אלן. מושבי העור היו חמימים והאוויר היה דחוס. פתחתי את החלון, מושכת פנימה את ניחוח אוויר הקיץ.

קווינסי, הממוקמת בלב מערב מונטנה, שכנה במרחק של כשעה מפארק גלאסייר הלאומי. העיר ניצבה בתוך עמק, מוקף בהרים מושלגים, מדרונותיהם מכוסים בצפיפות ביערות ירוקים. נהר קלארק-פורק יצר שביל, שחצה את העצים ויצר גבול טבעי בצד אחד של גבולות העיר.

סבא נהג לקחת אותנו לקמפינג לאורך הנהר כשהייתי ילדה. משפחתי העבירה כמה סופי שבוע משמעותיים באתרים האהובים עליו, טיילנו בהרים, דגנו בנהר וצלינו מרשמלו.

בכל פנייה, קווינסי הציפה זיכרון כלשהו. הביקורים אצל סבא תמיד נחוו כהרפתקה. אבא שלי גדל פה, וקווינסי הייתה בית בשבילו. אימא ואבא היו אוהבים לראות אותי גרה פה. הם בטח היו באים בעקבותיי מבוזמן.

מצד שני, אלמלא מתו, אני בספק אם הייתי עוברת לקווינסי.

אלמלא מתו, הרבה דברים היו שונים.

בכל פנייה, קווינסי הציפה זיכרון כלשהו.

עדיין לא החלטתי אם זה טוב או רע.

הדפתי את העבר הצידה, וצפיתי בתיירים ששוטטו לאורך הרחוב הראשי. בגלל הקרבה שלנו לגלאסייר, קווינסי תהיה עמוסה עד הסתיו במבקרים מחוץ לעיר.

כראש העיר, סבא אהב את תזרים המזומנים שהגיע לעיירה. כתושב, התיירים נטו לעלות לו על העצבים. שפע המבקרים היה הסיבה שהוא אהב לקחת אותנו בקיץ לקמפינג בהרים.

בביקורים שלנו בסתיו ובחורף נשארנו בקווינססי ואז זכינו להכיר אותה. לא הרבה השתנה מאז ילדותי. הייתה נחמה במוכר. כמו בכל הערים הקטנות במונטנה, הרחוב הראשי היה חלק מכביש מהיר שהוביל לתוך העיירה ומחוצה לה. הכול הסתעף ממרכז העיירה, כמו עורקים מלב פועם. אבל רוב המסחר התנהל ממש כאן, הכול מקובץ יחד בלב העיירה.

מסעדות, ברים וחנויות היו כוח המשיכה העיקרי בקרב התיירים. ביניהם שכנו משרדים ובנקים. המקום האהוב על אימי היה חנות העתיקות. אבא אהב את חנות כלי העבודה. סופרמרקט ושתי תחנות דלק שכנו בקצה אחד של הרחוב הראשי. סניף קווינססי של 'פארם אנד פיד' רשת למכירת מוצרים חקלאיים, שכן בקצה השני שלה.

הקהילה התגאתה ברחוב. התצוגה בחלונות הראווה הייתה אומנותית ומקסימה. סלסילות פרחים נתלו מעמודי התאורה בקיץ, ואילו בחורף המקום התכסה אורות מנצנצים וזרי פרחים לחג. אהבתי את העיירה הזאת. העיירה שלי.

עדיין לא הפנמתי לגמרי שקווינססי היא שלי. אולי כי הרגשתי שייכת יותר לתיירים מאשר למקומיים. האטתי במעבר חצייה, מחכה לזוג שניווט את דרכו בצומת. ביניהם עמדה ילדה קטנה בסוודר צהוב, עם חיוך מקסים. הוריה הניפו אותה ביניהם בספירה של אחת-שתיים-ושלוש. היו זמנים בהם אני הייתי הילדה הקטנה הזאת. "מה לא בסדר איתי היום?" הנדתי בראשי, שולפת את עצמי מהעבר, ואז פניתי ברחוב הצדדי הבא בדרך הביתה. ביומיים שעברו, המחשבות על אימא ואבא לא הרפו ממני. כנראה כי הייתי בקווינססי. כנראה כי כל כך הרבה השתנה בשבוע. בית חדש. עבודה חדשה.

המעבר היה החלטה נכונה, אבל זה לא הקל עליי. התגעגעתי לחברים שלי בבוזמן. התגעגעתי למחלקה הישנה ולקולגות שלי. נכון, היה לי את סבא, וזה היה נהדר לראות אותו מדי יום. עם

הזמן, עוד אסתגל למקום. אבל נכון לעכשיו, להיות חדשה פה גרם לי להרגיש בודדה.

בגלל זה שכבתי עם גריפין ביום ראשון?

התכווצתי בפעם המאה רק מלחשוב על פניו במסעדה.

סבא והריסון אידן פטפטו זה עם זה לאורך כל הארוחה, מובילים את השיחה. גריפין בקושי פצה פה. הוא פשוט ישב שם, בוהה בצלחת שלו, בזמן שאני כפיתי על עצמי חיוך ועשיתי כמיטב יכולתי לנהל שיחה קלילה עם אביו.

המתח שקרן מכתפיו של גריפין גדל במהירות אימתנית במהלך הארוחה. חרטה ניבטה בבירור מפניו הנאות עד שכמעט זייפתי כאב בטן כדי לברוח משם.

למרבה המזל, הוא ברח ראשון. ברגע שסיים לאכול את הכריך שלו, הוא ביקש סליחה וקם מהשולחן.

עדיין כעסתי על עצמי כי כשהלך משם שלחתי עיניים בוחנות לתחת שלו.

אם יהיה לי מזל, יחלפו כמה חודשים עד שניתקל שוב זה בזה. אולי עד אז אפסיק לחשוב על גופו העירום במושב האחורי של הטנדר שלו. גריפין אידן היה טעות חד-פעמית, ואם יהיה לי מזל, איש בקווינסלי לא יגלה שזיינתי אותו בלילה הראשון שלי בעיירה.

בבית שלי יש קומה אחת, הוא צבוע מבחוץ בצורה אומנותית באפור-יונה ויש לו תריסים לבנים. חניתי בשביל הגישה ועליתי במדרגות האבן של המרפסת אל דלת הכניסה האדומה.

קניתי את הבית בגלל הדלת הזאת. וגם כי היו רק שלושה בתים פנויים בשוק.

הבית הזה, שיש בו שני חדרי שינה וחדר רחצה אחד, הוא בגודל מושלם לסגנון חיי הפשוט. לא הייתי צריכה חצר גדולה. חדר השינה הנוסף יהפוך למשרד, כי לא הייתי צריכה חדר שינה לאורחים – אירחתי לעיתים נדירות.

מיהרתי פנימה והתעלמתי מהאסון שהיה הסלון. ארגזים נערמו על הספה במרכז החדר. איש לא נגע בהם מיום ראשון, כי העברתי מאז כל ערב במעבר על דוחות של מקרים קודמים.

חדר השינה שלי היה באותו מצב – אולי אף גרוע יותר. בצידו האחד של החדר, היו שלוש מזוודות פתוחות, תכולתן מפוזרת על רצפת העץ. איפשהו מתחת לערמה הזו נמצאים קולבים, אני רק צריכה למצוא אותם. חפרתי בערמת הבגדים הכי קרובה, מצאתי חולצה חדשה, ואז הסרתי את המוכתמת, והשלכתי אותה לעבר ערמה הולכת וגדלה של כביסה.

מכונת הכביסה והמייבש החדשים שלי אמורים להגיע ביום שישי. שאר הריהוט שהזמנתי התעכב, אז נכון לעכשיו, המזרן שלי היה על הרצפה עם תכולת ארון הבגדים שלי.

אולי הלילה אחפש אחר הקולבים. אולי לא. כשאני לבושה וכבר לא מריחה מקפה מעופש, מיהרתי החוצה ולתוך הדוראנגו, נוסעת לאחור לתוך הרחוב. ואז חזרתי בדרך שבאתי בה, לעבר הרחוב הראשי.

האטתי בצומת כשהבזק של אורות אדומים וכחולים חלף ליד, רעש הסירנה חתך את האוויר.

זו הייתה הניידת של אלן.

הוצאתי את הטלפון שלי מהקונסולה, אך שום מידע חדש לא הופיע על הצג. היום הוא התעסק בעבודה משרדית, לא בסיוורים, אז לאן הוא נסע? משהו קרה. למה אף אחד לא התקשר אליי?

במקום לפנות שמאלה לעבר התחנה, פניתי ימינה בעקבות אלן לאורך הרחוב הראשי. כשהגיע לקצה העיר, לחץ על דוושת הגז והגביר את מהירותו.

ליכי הלם כשניסיתי לעמוד בקצב נסיעתו, אחזתי בהגה ביד אחת וחיגגתי לתחנה בידי השנייה.

"מחלקת המשטרה של קווינס, ענה השוטר סמית'.

"היי, זאת ווינסלו."

הוא רטן.

"אני נוסעת בעקבות אלן מחוץ לעיר. תוכל לומר לי לאן הוא נוסע?"

"הייתה שיחה מחוץ לעיר. מקרה חירום בהרים."

"אוקיי." חיכיתי להסברים נוספים. הם לא הגיעו. "איזה סוג של

מקרה חירום?"

"מישהו מצא גופה בתחתית רכס אינדיגו."
השתנקתי. "מ-מה? למה לא התקשרת אליי?"
"פרח לי מהראש."

מניאק. "השוטר סמית', אתה ואני ננהל שיחה כשאחזור לתחנה."
וכך סיימתי את השיחה, משליכה את הטלפון הצידה כדי שאוכל
להתרכז ולהשיג את אלן.

אורות הבלם שלו נדלקו כשהאט לפני הפנייה. לא היה שום שלט
או סימון, אבל עקבתי אחרי ענן האבק לאורך שביל העפר, כשההרים
מתקרבים יותר ויותר בכל דקה. צוק אחד בלט מבין השאר, כשפני
המישור שלו מרתיעות והוא מתנשא מעל העצים והמרעה שמתחתיו.
שלושה טנדרים עמדו זה לצד זה בדשא לפנינו, חונים בצידה האחר
של הגדר. אלן האט כשהגיע למקום, מחנה את הניידת ליד התעלה.
חנתי מאחוריו, לוקחת את הטלפון שלי ותוחבת אותו בכיסי. לפני
שיצאתי מהמכונית, חיטטתי בתיקי בחיפוש אחר פנקס ועט.

"המפקדת." אלן נעמד בצידו השני של הכביש, ממתין שאצטרף אליו.
"מה קורה?" ההסבר הקצר של השוטר סמית' לא סיפק שום פרטים.
"אחד מהעובדים השכירים של משפחת אידן נתקל במקרה בגופה
היום בבוקר."

"המקום הזה הוא חוות אידן?"

זו הייתה שאלה טיפשית. כשעקבתי אחר מבטו של אלן אל הגברים
שעמדו בצד המשאיות, הבחנתי מייד בגריפין.

הוא עמד בפישוק רגליים לצד הטנדר השחור והמוכר. ידיו קפוצות
לצד מותניו. באותה מידה, המילים לכי מפה יכולות היו להיחרט
בשולי כובעו השחור הדהוי.

חישלתי את עמידתי. "אחריך, אלן."

"כן, המפקדת." הוא החל ללכת דרך הדשא הגבוה, לעבר גדר
תיל בת ארבע קומות מעבר לתעלה. ידו האחת הרימה את התיל
השני, מגפו לחץ למטה על התיל השלישי, והוא פתח בשבילי מרווח
להתכופף ולהחליק דרכו.

לקחתי את מקומו, ואחזתי בתיל כדי שיוכל לעבור, ואז היה תורי
להוביל, והלכתי לכיוון גריפין.

"ווינסלו". קולו היה שטוח. בלתי ניתן לפענוח.
 "גריפין". קולי נשמע דומה. הייתה לי עבודה לעשות. "תוכל
 להראות לנו את הגופה?"

הוא הנהן לעברנו כדי שנלך בעקבותיו, מעבר לשורת הטנדרים.
 בחור צעיר ישב ונשען על הצמיג של הטנדר האחרונה בשורה.
 לצידו השתופף גבר אחר, מבוגר יותר, עם שפם מסולסל וכובע
 בוקרים חום.

הבחור הצעיר על הקרקע נראה חיוור. עקבות של דמעות הכתימו
 את לחייו. הוא בטח היה זה שמצא את הגופה. ראיתי מספיק פנים כמו
 שלו כדי לדעת מי היה הראשון בזירה.

"קונור מצא את הבחורה", אמר גריפין, שומר על קול נמוך בזמן
 שהלכנו לפינת הגדר. מעבר לה, סלעים נערמו בתחתית הצוק.
 "אצטרך לתחקר אותו מאוחר יותר."

"ברור". הוא הנהן. "הוא עובד בשבילנו. שלחתי אותו לפה הבוקר
 לתקן גדרות."

"באיזו שעה?"

"בסביבות עשר. קודם עבדנו באסם במשך כמה שעות."

"הוא נגע בגופה?"

"ככל הנראה." הוא נאנח, והוביל אותנו מעבר לגדר.

המוטות פה היו עשויים מעץ, התיל הדוק מכדי להימתח, אז נטעתי
 את המגף שלי על החלק התחתון והנפתי את רגליי מעליו. ואז הלכתי
 לעבר הצוק, פוסעת לאט כדי לספוג את כל התמונה.

במקום נוצר שביל של דשא רמוס, כנראה על ידי קונור וגריפין.
 מלבדו, האזור נראה כאילו לא נגעו בו.

גריפין ואלן נשאר קרוב מאחוריי כשקבעתי את קצב ההליכה
 לעבר הסלעים, עולה על המשטח התלול, באותו הקצב שבו הלכתי
 באחו המישורי. טיפסנו עד שהגעתי למקום שטוח.

ולגופה מרוסקת.

כיביתי במוחי את המתג שנתקף מייד חרדה ממראה של דם.
 כיביתי את הרגשות שהגיעו עם מוות מזעזע. בלעתי את רוקי
 בחוזקה – עשיתי את העבודה שלי – ובחנתי את הזירה.

הגופה הייתה של בחורה צעירה, שפניה פונות מטה. כמה קווצות שיער בלונדיני נשבו ברוח. המוות השחיר את האזור מתחת לעורה ולעצמותיה המרוסקות.

רוב הדם כבר התייבש ונקרש בשלוליות דביקות ובורזופים קטנים, מהמקומות שמהם הוא זרם. היא לבשה שמלה לבנה, החצאית שהברישה את קרסוליה הייתה ללא כל דופי. החלק העליון של שמלתה לא יהיה נקי שוב לעולם.

זרועותיה היו פרושות לצדדים. רגלה האחת מכופפת בזווית לא טבעית. רק כמה כתמים של עור חלק ומאפיר נותרו על שוקיה. מלבד זאת, עצם בלטה החוצה מגפיה.

"עוד אחת, לחש אלן."

הסתכלתי מעבר לכתפי. "עוד מה?"

הוא הצביע לעבר הרכס מעלינו.

היה בו שביל שיצא מהסלע, בערך באמצע הדרך בינינו ובין פסגת הצוק. לא הבחנתי בכך במהלך הנסיעה. השביל נעלם ליד עיקול, כנראה במקום שבו הוא ירד מההר, אך קצהו היה ממש מעלינו.

האם הבחורה הזאת נדחפה? האם קפצה?

"על מה אני מסתכלת, אלן?"

"התאבדות," הוא הסביר.

לעזאזל. "למה אתה חושב ככה?"

אלן וגריפין החליפו ביניהם מבטים.

"מה? מה אני מפספסת?"

"את חדשה פה." גריפין ביטא את המילה חדשה בכזה גלגול, כאילו לקח את ארבע האותיות האלה והשליך אותן בפני. "זו לא הגופה הראשונה שנמצאה בתחתית רכס אינדיגו."

"כמה עוד היו עד עכשיו?"

"שתיים."

שתיים. אז עכשיו זה שלוש. אלוהים. אדירים. מה לעזאזל קורה פה? למה נכנסתי?

"בעשר השנים האחרונות סבלנו מרצף של התאבדויות."

מצמצמתי. "רצף של התאבדויות."

"סך הכול שבע."

"שבע?" הלסת שלי כמעט צנחה. "זה בערך אחת בשנה."

כתפיו של אלן נשמטו. "זה סוג של אפקט דומינו. נער אחד עושה

את זה. ואז עוד אחד מחליט לעשות את זה."

הצבעתי לעבר הרכס. "והם באים לכאן?"

"לא תמיד," אמר גריפין.

בחנתי את כפות רגליה היחפות של הבחורה. את שמלת הקיץ

הקלילה. אם היא הייתה לובשת ג'ינס או מכנסיים קצרים, הייתי

חושבת שמדובר פה בתאונת טיפוס.

"אנחנו יודעים מי זאת?" שאלתי.

"לילי גריין," ענה גריפין. "קונור חושב ככה, לפחות. הם בני אותו

הגיל בערך. אני חושב שהם היו מיורדים."

לא נותר זכר לפניה של הבחורה. אז איך קונור זיהה אותה? אולי

מהקעקוע בצורת פרפר כחול על מפרק ידה.

"אלן, תוכל לצלם תמונות של הזירה?"

"כן. הייתי, אממ... הייתי פה גם במקרה האחרון."

האחרון. בטני התהפכה. "בסדר. אתקשר לתחנה שישלחו לפה

חוקר מקרי מוות ונוכל להזיז את הגופה. ככל שנוכל לזהות אותה

מוקדם יותר, נוכל להודיע למשפחה מהר יותר."

"על זה, המפקדת."

"אצטרך לדבר עם העובד שלך עכשיו," אמרתי לגריפין.

הוא לא ענה, רק ירד בחזרה על הסלעים.

ראשי הסתחרר כשהלכתי בעקבותיו.

שבע התאבדויות בעשר שנים. זה מטורף. זה יותר מדי. אומנם

אחוזי ההתאבדויות גבוהים יותר באזורים כפריים מאשר בעירוניים,

אבל שבע התאבדויות בעשר שנים... זה יותר מדי.

ידעתי שזה קורה עם נוער צעיר. ואלן צדק, לפעמים נוצר אפקט

דומינו. זה מה שקרה לנו בתיכון בזמן במשך כמה שנים. שלושה

נערים ניסו להתאבד, שניים מתו.

אחרי המוות השני, המנהל והמורים התערבו בנושא, מוודאים

שמשיגים על הילדים מקרוב ומספקים הזדמנויות לתלמידים לדווח על חבריהם שעלולים להיות בסיכון.

שבע התאבדויות.

בקהילה הקטנטנה הזאת.

איך לא ידעתי על זה? למה סבא לא סיפר לי? למה הנושא הזה לא הועלה במהלך ראיונות הקבלה שלי? שאלתי המון שאלות על מקרי פשע בעבר. אבל אולי הם לא התייחסו לכך כאל פשעים. האם המקרים האלה לפחות תועדו?

כל השאלות האלה התרוצצו במוחי כשחזרתי בעקבות גריפין אל הגדר וטיפסתי מעליה. כשהצטרפנו לשני הגברים האחרים בטנדרים, הדפתי אותן הצידה.

"קונור, זאת ווינסלו קובינגטון." גריפין התכופף לצד הבחור. "היא המפקדת החדשה של התחנה והיא תשאל אותך כמה שאלות." הבחור הרים את ראשו ממקום מושבו על הקרקע, פניו מבטאות כאב לב ואימה.

התכופפתי כדי שהוא לא יצטרך לעמוד. "היי, קונור."

"גבירתי." הוא משך באפו, ואז ניגב את אפו בזרועו.

"זה בסדר אם אשאל אותך כמה שאלות?"

הוא הניד בראשו.

האיש עם השפם טפח על כתפו של קונור, ואז התרומם והלך לעבר הדלת האחורית של הטנדר, מאפשר לנו מרחב לשיחה.

גריפין נעמד אך כפות רגליו לא זזו. הוא התנשא מעלינו בזמן ששאלתי שאלות ורשמתי הערות.

זה היה די פשוט. קונור הגיע לפה כדי לתקן את הגדר על פי הוראותיו של גריפין. הוא הבחין בשמלתה של לילי על הסלעים ומיהר לעבר הגופה. הוא לא ניסה להזיז אותה, אבל כן הרים את ידה כדי לחפש דופק.

כפי שחשדתי, הקעקוע הסגיר את זהותה. לאחר מכן, הוא ירד מהסלעים והתקשר לגריפין.

"תודה רבה, קונור." שלחתי לו חיוך. "בטח יהיו לי עוד כמה

שאלות בהמשך."

"אוקיי." דמעה זלגה במורד לחיו. "הלכנו לתיכון ביחד. לילי ואני. יצאנו בשנה הראשונה. נפרדנו, אבל היא תמיד..."

הדמעות זלגו במהירות רבה יותר.

מציאת גופה מעולם לא הייתה עניין קל או נעים. מציאת גופה של מישהי שאהבת... זה ירדוף אותך כל חייך. "אני כל כך מצטערת."

"גם אני." סנטרו רעד. "הלוואי שהייתה מדברת איתי. הלוואי שהייתי מדבר איתה."

"זאת לא אשמתיך." גופו הגבוה של גריפין השתופף לצידו. "תצא מפה עם ג'ים, בסדר?"

"מה לגבי הטנדרד?"

"אני אטפל בזה."

קונור התרומם על רגליו, שיווי המשקל שלו מעורער.

גריפין נעמד וחייב את קונור בזרועו, מלווה אותו למקום שבו המתין ג'ים.

הלכתי בעקבותיהם, שומרת על מרחק, צופה בגריפין המחבק את הנער ועוזר לו להיכנס למושב הנוסע בטנדר הלבן. על הדלת התנוססה האות א', שהודגשה בקו תחתון בצורת U – הלוגו של חוות אידן.

גריפין החליף כמה מילים עם ג'ים ואז הגבר המבוגר הנהג והלך למושב הנהג.

"הוא יישאר עם קונור?" שאלתי את גריפין כשג'ים וקונור התרחקו, נוסעים לאורך שביל העפר.

"הוא יישאר איתו."

"אני צריכה לשמור את זה בשקט עוד קצת כדי לוודא שזיהינו את האדם הנכון, ואז להודיע לקרובי המשפחה שלה."

"אימה של לילי היא אחות בבית האבות. אלן יכול להשיג לך את פרטי הקשר שלה."

"ומה אם זו לא לילי?"

"זו היא, ווינסלו. אנחנו מכירים את האנשים שלנו."

כלומר, אני לא אחת מהם. אאוץ'.

ענן אבק חדש נוצר בעקבות כלי רכב במורד שביל העפר. קיוויתי שמדובר בחוקר מקרי המוות.

"זה השטח שלך, נכון?" שאלתי.

"כן."

"האם הכביש הזה סגור לפעמים? עם שער בלילה או משהו כזה?"
"לא." הוא הניד בראשו. "השטח בצד השני של הכביש היה שייך פעם לחווה אחרת, אבל קניתי אותו לפני שנתיים. עכשיו זה הכול השטח של אידן. אין שום סיבה לגדר את השטח מלבד יצירת שטחי מרעה לבקר."

"העובדים שלך לפעמים מגיעים לפה?"

"לא באמת. זה שטח פרטי." אגרופיו נקפצו על מותניו. "למה?"

"ראית כלי רכב לא מוכרים שנסעו באזור השבוע?"

"זאת חווה ענקית. בלתי אפשרי לפקח על כל התנועה." הלסת

שלו נדרכה. "למה את שואלת?"

הסתכלתי למעלה ולמטה על כביש העפר. שום מכונית, שהייתה יכולה להיות שייכת לבחורה, לא נראתה באזור. היא הייתה יחפה. איפה היו הנעליים שלה?

"אני רק שואלת שאלות." זו הסיבה שאני פה.

"הבחורה הזאת קפצה אל מותה. אימא שלה בטח דואגת לה

בטירוף. מה עם להפסיק לשאול שאלות ולהתחיל לספק תשובות?"

"מה דעתך שאתן לך לנהל את החווה שלך? ואתה תיתן לי לנהל

את החקירה שלי? אני רק עושה את עבודתי."

הוא הזעיף פנים. "את רוצה לעשות את העבודה שלך, אז לכי

להודיע לאימא של לילי מה קרה. כל השאר זה בזבוז זמן משווע."

בלי לומר מילה נוספת, הוא התרחק במהירות, צועד לעבר הטנדר

שלו. הוא השאיר אותי עומדת בשדה, צופה בפנסים האחוריים שלו

נעלמים.

"זה התנהל מעולה," מלמלתי. "שיט."

הטיתי את ראשי אל השמיים.

אולי המפקד הקודם היה מנהל את זה אחרת. אולי הוא היה מעיף

מבט אחד על הבחורה המסכנה ויודע שמדובר בהתאבדות. אבל...

"אני המפקדת עכשיו." ואנחנו נעשה דברים בדרך שלי.

גם אם זה מוצא חן בעיני גריפין אידן וגם אם לא.

פרק רביעי

גריפין

בקבוק הבירה הקרה בקושי נגע בשפתיי כשפעמון הדלת צלצל. "אלוהים, רטנתי. "מה עכשיו?"

זה היה יום קשה וארוך ולא הייתי במצב רוח לאורחים. זה בטח היה אחד העובדים – בני משפחתי לא ידעו איך לצלצל בפעמון הדלת – אז התעלמות מאורח לא באה בחשבון.

כשבקבוק הבירה בידי, דשדשתי לאורך המסדרון לעבר הדלת ברגליים יחפות. אם יהיה לי מזל – מקרה נדיר – לא איאלץ לנעול בחזרה את מגפיי אחרי הביקור הזה.

היו זמנים, שבהם זה היה יכול להיות נחמד ליצור מרחק בין העבודה לבית. לחיות מחוץ לחווה, שם אהיה הרבה פחות נגיש – לעובדים או למשפחה שלי. אבל החווה הזאת הייתה מקום המגורים המועדף עליי. גם כשאורחים בלתי קרואים הופיעו על סף דלתי.

פתחתי את הדלת לרווחה, מצפה, טוב... לכל אחד אחר, מלבד ווינסלו.

עיניה, בצבע של אוכמניות בשלות, נראו כחולות יותר באור הערב ההולך ורועך. מבט אחד על פניה היפהפיות ולרגע, שכחתי לנשום. "היי", היא אמרה.

הצמדתי את הבקבוק לשפתיי. ואז לגמתי ממנו.

שתייה נראתה הכרחית בסביבת האישה הזאת.

כנראה זה לא היה רעיון מבריק בהתחשב בעובדה שבגלל אלכוהול הסתבכתי איתה מלכתחילה, אבל מבט אחד בעיניים האלה ובשיער המשי שלה והזין שלי החל להתפתל בתוך הג'ינס.

למה לעזאזל אני לא מסוגל לשלוט בעצמי בנוכחותה?

עיניה היפות התכווצו כששתיי חצי מהבירה שלי בשלוק אחד.
"צמא?"

הכרחתי את עצמי להרחיק את הבקבוק משפתיי. "משהו כזה."
לא היה צורך לשאול אותה איך ידעה איפה אני גר. לא רק שהייתה יכולה למצוא את הכתובת שלי במאגר המידע בתחנה, גם כל אחד בקווינסי יכול היה לתת לה הוראות הגעה לפה. לעזאזל, שלוש דקות ברחוב הראשי הן כל מה שיידרש לה כדי להיתקל בקרוב משפחה שלי. למצוא בן למשפחת אידן בעיירה הזו היה פשוט כמו לראות עלים על העץ בחודש יוני.

"מה את עושה פה?" שאלתי.

"לא ענית על השאלות שלי ביום רביעי."

יום רביעי. יום שהייתי שמח לשכוח. ביומיים האחרונים הייתי במצב רוח מזועזע. נבחתי על כולם כמו שנבחתי עליה בזירה. להגנתי, זו הייתה הפעם השנייה שמצאתי גופת אישה בשטח שלי.

"אז הגעת לבית שלי?"

"היית מגיע לתחנת המשטרה, אם הייתי מבקשת?"

"לא."

"חשבתני ככה." היא הרימה את סנטרה, רגליה נטועות חזק בקרקע. ויין לא התכוונה לעזוב לפני שאדבר איתה, והפעם, אני לא בדיוק יכול לקום וללכת.

נאנחתי וזותי קצת הצידה, מחווה בסנטרי כדי שתיכנס פנימה. היא חלפה על פניי וניחוח פרי ההדר המתוק אפף אותי כמו פרדס.

הגוף שלי הגיב באופן מייד, נמתח בכל המקומות הלא נכונים. לקחתי לגימה נוספת מהבירה שלי. ההסבר ההגייוני היחיד להשתוקקות המקוממת הזו חייב להיות תשוקה. עברתי יותר מדי זמן בלי סקס, ואני מתנהג כמו איזה נער חרמן.

תשוקה. בהחלט תשוקה.

והנמשים האלה על אפה. לעזאזל עם זה. הם עשו לי את זה.

הייתי עסוק מכדי לבחון את הנמשים שלה.

"ידעת מי אני?" פלטתי.

"סליחה?"

"כבר של ווילי. ידעת מי אני?"

"לא. אמרת שאתה עובר בעיר. הנחתי שאתה לא גר פה."

"את אמרת בזמן. חשבתי שאת תיירת."

"באמת לא ידעת מי אני?"

"אם הייתי יודע, לא הייתי מזיין אותך בטנדר שלי. באופן כללי אין לי סטוצים עם מקומיות. זה נעשה בעייתי כשנשים מבינות שאני לא מעוניין במערכת יחסים. אני עסוק מדי."

"אאה. אז יש לך מזל כי אין לי שום עניין במערכת יחסים. ועד כמה שזה תלוי בי, זה מעולם לא קרה."

אבל זה קרה. וזה צרוב במוחי. אבל אם היא רוצה להעמיד פנים שזה לא קרה, זה בסדר גמור מבחינתי. אף אחד בקווינסקי לא צריך לדעת שהענקתי למפקדת התחנה שלוש אורגזמות.

"בוא נחזור לסיבת הביקור שלי. הייתי רוצה לדעת יותר על הכביש הזה שמוכיל לרכס אינדיגו." הלילה היא הייתה עניינית לגמרי. כתפיה דרוכות והבעת פניה מאופקת. בדיוק כמו ביום רביעי. שום רמז לחיוכה המהפנט לא עיטר את שפתיה הרכות.

כנראה שזה הכי בטוח ככה. "רוצה בירה?"

"לא, תודה."

"את בתפקיד?"

"זו הסיבה שאני פה."

סיימתי את הבקבוק שלי, מכריח אותה לעמוד שם ולהסתכל עליי, ואז חזרתי למטבח לבירה מספר שתיים. אולי שתי באדוויוזר-לייט יקהו מספיק את רגשותיי כדי שלא תהיה לי זקפה ענקית כל עוד היא בבית שלי. כרגע, הזין שלי היה מוכן לומר לעזאזל עם זה ולקחת אותה לחדר השינה שלי.

לא היה לנו הרבה מקום להתנועע בחלק האחורי של הטנדר שלי. על מזרן קינג-סייז, ויין ואני נוכל באמת ליהנות.

אלוהים. שפשפתי את פניי בידי, בזמן שפתחתי את המקרר. מה לא בסדר איתי?

ויין נמצאת פה כדי לדבר על בחורה מתה, ואני חושב על סקס.

תמונת גופתה המרוסקת של לילי גריין שעלתה במוחי גרמה לי להתעשת וסגרתי את המקרר, מוותר על הבירה.

“דיברת עם אימא של לילי?”

“כן.” גל עצב ערער את שלוותה הטבעית. “לא לקח זמן רב כדי לאשר את זהותה של לילי בעזרת טביעות אצבע. דיברתי עם אימא ביום רביעי בערב.”

“כבר עשית את זה פעם? הודעת להורה שהילד שלו מת?”

היא הנהנה פעם אחת. “זה החלק הכי גרוע של העבודה.”

“מצטער.”

“המנטור שלי במשטרת בוזמן נהג לומר לי שזה מחובתנו ומאחריותנו להקל על מצוקות האחר בכל דרך שנוכל. שלעולם לא נדע כיצד אנו משנים את חייהם של אנשים שאנחנו פוגשים במסגרת עבודתנו. פעם אחת, הוא נאלץ לבשר למישהי שבעלה נהרג במהלך שוד בחנות אלוהול. כעבור שנים, נתקל בה שוב. הם התחילו לצאת ועכשיו הם נשואים. הוא תמיד הזכיר לי שגם ימים שחורים משחור חולפים. שאנחנו מאבדים, אבל גם נרפאים. אני לא יודעת אם זה נכון כשאתה מאבד ילד. אבל אני מקווה בשביל אימא של לילי, שעם הזמן, היא תמצא נחמה. ואני מקווה שהצלחתי לרכך את המכה שלה, עד כמה שזה אפשרי.”

בחנתי אותה בזמן שדיברה, מילותיה מלאות פגיעות וכנות עדינה. אם היא דיברה ככה עם אימא של לילי, בכזאת אותנטיות וחמלה, אז כן, היא הצליחה לרכך את המכה. עד כמה שזה אפשרי.

כצפוי, הידיעה על התאבדותה של לילי נפוצה ברחבי קווינסטון במהירות. הבוקר הלכתי העירה לפרסם מודעת דרושים בעיתון והנלסנים היו אחוזי התרגשות מהחדשות. ללא ספק זו תהיה הכותרת בעיתון של השבוע הבא. אמילי חיפשה עוד מידע, וכשלא אמרתי מילה, הציעה לי הצעה מגונה – סקס תמורת סודות.

בתגובה, החלטתי לפרסם את מודעת הדרושים שלי ברשת ולא בעיתון.

אמילי הייתה טעות של לילה אחד. טעות שעדיין שילמתי עליה.

קיוויתי שלא יקרה אותו דבר עם ווינסלו.

"היה מכתב?" שאלתי. "מלילי?"
 היא התעלמה משאלותי ושאלה שאלות משלה. "אתה יכול לספר
 לי יותר על הכביש לרכס אינדיגו?"
 "זאת דרך עפר. אין יותר מדי מה לספר."
 "יש שם שביל במעלה הרכס. הלכתי שם אתמול. באיזו תדירות
 אתה או העובדים בחווה שלך משתמשים בו?"
 "מה זה משנה?"
 "כי זאת חקירה פעילה."
 "חקירת התאבדות."
 "חקירת מותה של אישה צעירה." היא דיברה כאילו יכול להיות
 שלילי נרצחה.
 "אל תגרמי לזה להיראות כמו משהו שזה לא. את רק תחמירי את
 המצב."
 אגרופיה נקפצו. "אני שואלת שאלות כי אני חייבת את זה לבחורה
 הזאת ולאיימא שלה."
 "התשובות שלך היו מגיעות מכתב התאבדות."
 ויין אפילו לא מצמצה.
 "אז לא היה מכתב."
 היא שילכה את זרועותיה על חזה. "עצרתי בבית של הוריך לפני
 שהגעתי לפה. אבא שלך אמר שלקחת על עצמך את ניהול החווה. אני
 מעדיפה לדבר איתך כי הוא אמר שאתה מכיר את השגרה היומיומית.
 אבל אם אני אחזור אליהם ואשאל אותם את השאלות האלה –"
 "לא." לעזאזל עם זה. זה לא משהו שאני רוצה להפיל על אבא.
 ההתאבדות הראשונה ברכס אינדיגו קרתה לפני שנים. הוא מצא
 את הגופה ולקח את זה ממש קשה. עד היום, הוא נמנע מהכביש הזה
 בכל מחיר. לא הייתי מוכן שיחיה את זה מחדש, גם אם זה אומר
 שאיאלץ לחיות את זה מחדש בעצמי. "בואי נדבר בסלון."
 הבית שלי היה קטן בהרבה מבית הורי, שהשתרע על מעט יותר
 מחצי דונם, אבל גודלו התאים לי בהחלט. החלל הפתוח והתקררות
 המקומרות העניקו למקום את האופי החוואי שלי ותחושה של מרחב.
 עם שלושה חדרים שינה ומשרד, זה בהחלט הספיק לי. לא היו לי שישה

ילדים לארגן, בניגוד לאימא ולאבא, שהיו צריכים להוסיף פעמיים חדרים לבית כדי שיהיה מקום לכולנו. הלכתי והתיישבתי על הספה, בזמן שווינסלו הלכה לצד השני של שולחן הסלון ושקעה לתוך כיסא עור. היא העיפה מבט בתמונה הממוסגרת בקצה השולחן. "האחים והאחיות שלך?"

"כל השישה. אני הבכור. ואז נוקס. ליילה וטליה, התאומות. ואז יש את אלואיז, שמנהלת את הפונדק."

"סבא הציג אותי בפניה אחרי ארוחת הצוהריים ביום שני." ארוחת הצוהריים האיומה והמתוחה הזאת. "מתיאו הכי צעיר. הוא עובד פה בחווה ובפונדק עד שיחליט מה לעשות עם עצמו." הוא בטח ינהל את אחד העסקים המשפחתיים או יתחיל עסק משלו. זה מה שכולנו עשינו. הורינו הורישו את רוח היזמות שלהם לכולנו. ואת אהבתם לקווינסי.

כל אחד מאיתנו נסע מפה ללימודים. נוקס וטליה נשאר רחוקים לזמן הארוך ביותר, אך בסופו של דבר, כוח המשיכה של קווינסי והמשפחה החזירו גם את שניהם הביתה.

ווינסלו בחנה את התצלום, משננת את תווי פנינו. הרבה אנשים התקשו להבדיל ביני לבין האחים שלי, במיוחד כשהיינו צעירים. אנחנו קרובים זה לזה בגיל. נוקס ואני היינו בעלי מבנה גוף זהה, אף שהקעקועים שלו הבדילו בינינו. לא היה ספק שהבנות הן אחיות.

אבל חשדתי שווינסלו לא תתקשה לזהות את האחים והאחיות שלי. היא הייתה פיקחית. ממוקדת. תכונות טובות בשביל שוטרת.

"אוקיי, המפקדת." השענתי את המרפקים שלי על ברכיי. "מה את רוצה לדעת?"

היא נעה במושבה, שולפת עט ופנקס קטן מהכיס האחורי של הג'ינס שלה. אותו פנקס שהיה לה ביום רביעי. היא פתחה אותו והעט הכדורי ריחף על הדף. "השביל במעלה רכס אינדיגו. למה הוא משמש?"

"לשום דבר בימים אלה. לפני שקנינו את השטח הסמוך, השתמשנו

בשביל הזה כדי להעלות את עדר הפרות אל ההר. גם אז זה היה נדיר. לקחנו אותן לשם רק כשהייתה בצורת ולא היה מספיק דשא. יש שביל קיצור בצד האחורי של הרכס, שם יש לנו בערך שמונה מאות דונם." העט שלה התעופף על הנייר. "אני חושבת שראיתי את שביל הקיצור הזה כשהייתי שם."

"הדרך הזאת מכוסה עכשיו בהמון צמחייה. אחרי שקניתי את המקום מהשכנים, היה לנו מסלול ישיר להר. מאז לא לקחנו את הפרות בשביל הזה." חלק מהסיבה שרציתי כל כך לקנות את השטח מהשכנים היה כי שנאתי להעלות את הפרות במעלה השביל. הוא היה תלול ונדרש מאיתנו לעלות עליו בזה אחר זה, כשאנחנו רוכבים על הסוסים בעקבות הבקר.

"אני חושבת שראיתי גם את השביל הזה. אם כי לקרוא לשביל הזה דרך נראה כמינוח נדיב מדי. יותר כמו שני שבילים העוברים דרך העצים."

"זה השביל."

"מישהו עולה לשם? או שהשביל נועד אך ורק לפרות?"
 "הדוד שלי. הוא גר שם עכשיו. אחרי שקניתי את המקום מהשכנים, הוא בנה בקתה בהרים. ממש על הגבול עם שירותי היערנות. הוא גר שם כמעט שנה."

העט שלה גירד את הנייר כשהיא רשמה הערה. "והאם הוא יזכור אם ראה מישהו עולה או יורד בשביל?"

"לא. הבית שלו בכלל לא קרוב לשביל הזה." ובריגס גם נאבק בימים אלה עם בעיות זיכרון.

"אנשים יוצאים לשם כדי לטפס על הרים?"
 "לא בלי לקבל אישור. וגם אז, לא הייתי נותן אותו." לא לרכס אינדיגו.

"אז איש לא מגיע לשם."
 "לפעמים ילדים מגיעים," הודיתי. "ילדים סקרנים שיודעים ששתי נערות התאבדו שם. תפסתי קבוצה כזאת בסתיו שעבר. מאז לא ראיתי אף אחד שם."

"לילי הייתה בקבוצת הילדים הזאת?"

"לא, הם היו צעירים יותר. בתיכון."

העט שלה חרט שוב על הנייר. "חוקר מקרי המוות קבע שזמן המוות היה כנראה ביום ראשון, מאוחר בלילה או בשעות המוקדמות בבוקר יום שני. האם מישהו מהעובדים שלך היה באזור הזה בשעות האלה? אולי הרוד שלך?"
"את מחפשת אליבי."

"תקרא לזה אליבי אם תרצה. אני מנסה להבין אם מישהו ראה אותה עולה לשם ואם באמת הייתה לכד. מצאנו את מכוניתה חונה בשולי הכביש המהיר. יש מרחק של אחד-עשר קילומטרים בין מקום החניה של המכונית לבין המקום ממנו קפצה. הלכתי את המרחק הזה אתמול וזה לקח לי כמעט שלוש שעות. אני תוהה אם מישהו אולי ראה אותה בזמן הזה."
"לא אחד מהעובדים שלי."

"אם זה היה בלילה, היא הייתה צריכה להשתמש בפנס. לא מצאנו פנס על השביל או ליד גופתה. גם לא מצאנו נעליים."
"לאן את חותרת?"

"איפה הנעליים שלה? אם היא הלכה את הדרך הזאת בלעדיהן, כפות רגליה היו נראות כמו בשר טחון. היו כמה שריטות על כפות רגליה אבל לא מהסוג שנוצר מהליכה של אחד-עשר קילומטרים. איך היא עלתה לשם בחושך? באחת-עשרה בלילה כבר חשוך שם לגמרי."
"אמרת שחוקר מקרי המוות חושד שאולי זה קרה בשני בבוקר."
"לכל המאוחר. אבל שוב, זו שעת המוות."
"אולי היא עלתה לשם במהלך שעות היום. נשארה שם זמן מה. אני לא יודע."

וויין עברה לדף חדש בפנקס שלה. "יכול להיות שמישהו היה בסביבה בשעות הבוקר המוקדמות של יום שני, וראה אדם יורד מהרכס?"

"את חושבת שמישהו עלה לשם יחד איתה."

"אפשרי."

"ומה? רצה אותה?" הנדתי בראשי ונאנחתי. "זאת התאבדות, המפקדת. בדיוק כמו הבחורות האחרות שקפצו מהרכס הזה. אני לא

יודע למה הן עשו את זה. הלב שלי כואב על משפחותיהן. אבל זה בדיוק כמו בפעמיים הקודמות. אני יודע כי הייתי שם בכל שלושת המקרים."

היא מצמצמה.

"לא ידעת את זה, נכון?" פלטתי. "אבא מצא את הגופה הראשונה.

אני את השנייה."

"ועכשיו לילי גרין."

הנהנתי. "זה נורא. ממש נורא. מה שאנחנו צריכים זה עוד משאבים עירוניים כדי לטפל בבחורות האלה, לא לחפש רוצח כשאינן כזה. היית מבינה את זה אם היית מקומית. אבל את לא."

היא פתחה את פיה ואז סגרה אותו לפני שדיברה. נחיריה התרחבו.

"מה?"

"כלום." היא הזדקפה קצת בכיסא. "יש עוד משהו שאתה יכול

לספר לי על הבחורות האחרות?"

"אני משוכנע שהכול מופיע בדוחות."

"כן, אני גם משוכנעת. אבל אני בכל זאת שואלת."

"מצאתי בחורה לפני שנתיים. אחת החברות של אלואיז. זה זעזע את כולנו. אלואיז ידעה שהיא עוברת תקופה קשה אבל לא חשבה שזה יגיע לכך." אז עכשיו אחותי סוחבת איתה רגשות אשמה. כולנו סחבנו. "הבחורה שאבא מצא, לפני כחמש שנים, הייתה חברה של ליילה."

"אני מצטערת. זה בטח היה קשה למשפחה שלך."

"כן."

ווינסלו סגרה את הפנקס שלה ונעמדה. "תודה על זמנך."

"זה הכול?"

"לעכשיו. אצא לכר." ללא מילה נוספת, היא יצאה מהסלון.

הדבר החכם לעשות היה לתת לה ללכת. לשמור על מרחק. לתת לה לצאת מהדלת בזמן שנשארת לישבת על הספה. אבל נעמדתי, הנימוסים שאימי הורישו לכולנו מגיל צעיר עשו את שלהם. ליווינו החוצה אורחים והודינו להם שבאו לבקר.

השגתי את ווין בדיוק כשעמדה להושיט את ידה לידית. יד

הושטה קדימה והקדימה אותה, נעמדתי קרוב מדי אליה ופתחתי את הדלת. עוד נימוסים. גברים פתחו דלתות לנשים.

היא הרימה את ראשה, ונשימתה נעתקה. שוב, ניחוחה המתוק מילא את נחיריי. פיה נפער אבל היא לא זזה.

סנטימטרים ספורים הפרידו בינינו. המרווח הקטן בינינו התפצח, החשמל בין שנינו עוצמתי לא פחות משהיה כבר של וילי. היא הייתה עוד יותר יפה ממה שקלטתי אז, כשישבה כבר החשוך והמאובק. עיניה הכחולות של ווין ניתקו משלי, וברגע שמבטה נפל על פי, היה אבוד לי.

רכנתי קרוב יותר אליה.

"מה אתה עושה?" היא לחשה.

"אין לי שום פאקינג מושג." ואז שפתיי היו על שלה.

רפרוף יחיד של לשוני על שפתה התחתונה וכבר לא עמדנו ליד הדלת. היינו שוב אצל 'ווילי', נעולים בטנדר שלי. בגדינו הוסרו ונזרקו על הרצפה. פיותינו הותכו כשהיא רכבה מעליי.

אף שעברו ימים, עדיין הרגשתי את האופן בו היא זזה מעליי, מנענעת את ירכיה למעלה ולמטה, למעלה ולמטה. סימני השריטות שציפורניה הותירו על כתפיי כבר דהו, ולעזאזל, רציתי אותם בחזרה. הרפיתי מהדלת כדי לחבק את ווין, מושך אותה אל חזי.

היא נענתה ברצון. לשונה התחככה בשלי, בזמן שטעמתי את מתיקותה. שפתיה היו רכות, משתוקקות. ידיה אחזו בטישירט שלי, מגלגלות אותה באגרופיה כשהצמדתי את פי חזק יותר על שפתיה.

הרופק פעם בוורידיי. הזקפה שלי הייתה קשה כמו פלדה, קשה כמו האקדח בנרתיק שעל ירכיה. הייתי במרחק שנייה מלסגור את הדלת בבעיטה ולקחת אותה לחדר השינה שלי כשקול צהלת סוס ניתק אותנו זה מזה.

ווינסלו ניתקה את שפתיה משפתיי, נשימותינו מתערבבות זו בזו. עיניה התרחבו כשיצאה מבין זרועותיי.

החזה שלי התרומם כשהתאמצתי להסדיר את הנשימה, ולפני שערפל התשוקה התפזר, היא נעלמה. היא הלכה משם ואפילו לא הביטה לאחור.

עמדתי על סף הדלת, זרועותיי מוצלבות על חזי, התבוננתי
בה נכנסת למכונית השטח שלה. הגלגלים חרקו על שביל החצץ,
והמכונית נעלמה בין סבך העצים המקיפים את ביתי.
"שיט." שפשפתי את נשיקתה משפתי ונכנסתי פנימה לבירה
שנייה.

כל דבר כדי להיפטר מהטעם המשכר שלה על לשוני.
הבקבוק השני לא עשה את העבודה. גם לא השלישי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן